

NIEUWE AVONTUREN

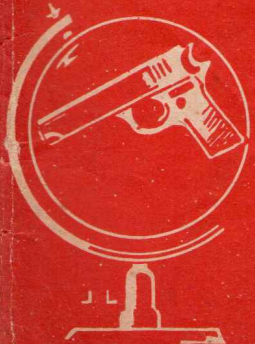
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE ONHEILSPELENDE STEM

N° 2252

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Onheilspellende Stem

HOOFDSTUK I

DE GEHEIMZINNIGE ZIEKTE

Raffles en Brand waren zoëven teruggekeerd van een wandelrit door het Central Park van New York, dat zich uitstrekt van de Negen en vijftigste Straat Zuid, tot de Honderd en negende Straat Noord. Raffles had een paar dagen tevoren een paar goede rijpaarden gehuurd van een manege op slechts enkele honderden meters afstand gelegen van het Waldorf Astoria Hotel, waar zij sedert enige weken hun verblijf hielden.

De rijknecht had de paarden in ontvangst genomen, Raffles had zijn prachtige schimmel nog eens liefkozend op de fraai gebogen hals geklopt, en vervolgens waren de beide vrienden te voet

naar hun hotel teruggekeerd.

Het was toen omstreeks elf uur in de ochtend.

Er was tijdens de rit al weinig gesproken, en gedurende die korte wandeling evenmin. Brand had Raffles nu en dan van terzijde een onderzoekende blik toegeworpen, hij had een paar malen een korte opmerking gemaakt en telkens een antwoord gekregen, dat zo mogelijk nog korter was.

Het was duidelijk, dat de gedachten van Raffles bij geheel andere zaken waren; daarom zweeg Brand al zeer spoedig dan ook, bij zichzelf de opmerking makende, dat zijn trouwe vriend ver-

keerde in een van die buien van neerslachtigheid, die hem somtijds overvleulen en waaruit niets anders hem kon bevrijden dan de noodzakelijkheid, een of ander gevaarlijk avontuur tot een goed einde te brengen.

Zij hadden zich aanstonds naar hun kamers begeven, die aan elkander grensden, en met elkaar in verbinding stonden door een tussendeur, en zich ontdaan van hun rijkleding.

En nu zaten zij tegenover elkaar in het derde vertrek, dat zij gehoord hadden, onder de naam van graaf Duncan en zijn secretaris Brand, rookten hun sigaretten, wachtten op het uur van de lunch en zwegen in alle toonaarden.

Maar nu werd het Brand toch blijkbaar te machtig.

Hij stond op uit de gemakkelijke lage stoel, waarin hij was neergevallen, wierp zijn sigaret in een asbak, liep een paar maal in het vertrek heen en weer, en stond eindelijk met de handen in de zakken stil voor Raffles, die zich zelfs niet verroerd had en peinzend naar buiten staarde door het raam, waar niets anders te zien viel dan de blauwe lucht, en een hoekje van het reusachtig Empire State Building, dat de Eiffeltoren te Parijs verre in hoogte overtreft.

— Nu zou ik toch wel eens willen weten, Edward, waaraan je op dit ogenblik denkt, begon de jongeman, niet zonder een tikje ongeduld in zijn stem. Wij hebben anderhalf uur in het park gereden, waarbij ik de treurige ervaring moest opdoen, dat je bijna een nurse met kinderwagen en al onder de voet hebt gereden, en gedurende die negentig minuten heb je zeker nog geen woord per minuut gesproken. Wat scheelt er aan en waar denk je aan?

— Ik denk erover, of het niet tijd wordt, met onze vliegmaschine naar Londen terug te keren, antwoordde Raffles langzaam en zonder op te zien.

Brand stond hem een ogenblik met open mond aan te staren en barstte toen uit:

— Neem me niet kwalijk, maar dat is wel wat al te sterk. Het is nog geen drie weken geleden, dat ik je juist hetzelfde waagde voor te stellen, en toen

was ik een dwaas; ik had geen ondernemingslust, ik deinsde terug voor de strijd tegen het « Kwade Oog », kortom mijn voorstel verdiende geen ernstige overweging, en het werd zonder meer verworpen. En nu zou ik wel eens willen weten, wat er in die drie weken wel geschied kan zijn, dat zulk een algehele ommekeer in je opvattingen heeft kunnen brengen.

Raffles keek van zijn sigaret naar de vloer, van de vloer naar de klok en toen Brand recht in het gezicht.

— Er is weinig anders gebeurd, amici, dan waarop ik, alles wel beschouwd, van te voren had kunnen rekenen. Wij hebben ontdekt, wie de Moloch was, en al hadden wij zeker die uitslag niet verwacht, die ontdekking behoorde toch bij het programma. Wij hebben uitgevonden, dat die gevreesde aanvoerder niemand anders was dan Sven Borne, de verloofde van Sigrid Kaldrup. En toen hebben wij nog een merkwaardige ontdekking gedaan, en dat was, dat die ongelukkige jongen zijns ondanks de aanvoerder is geweest van een bende misdadigers, zoals de wereld er nog nooit een aanschouwd heeft.

— Ja, dat was zeker vreemd genoeg, stemde Brand toe. Het klinkt als een sprookje. Een half jaar geleden reed een jonge, gezonde, alleraardigste kerel op de vossenjacht uit. Bij het nemen van een hindernis stort hij met zijn paard, valt op zijn hoofd, en geneest. Slechts schijnbaar echter. Want onder zijn schedelak ontwikkelt zich snel, onzichtbaar voor het scherpste doktersoog, een abces, dat sterke drukking uitoefent op het gewichtigste deel van de hersens, en zodoende zijn gehele gedachtenleven, zijn geheel bestaan als het ware wijzigt. Van een rustige, charmante knaap wordt hij een losbol eerst, een schavuit vervolgens, tenslotte een misdadiger. Hij gaat zijn meisje verwaarlozen, hij verwerft zich vrienden, die men in een fatsoenlijk gezelschap niet kan ontvangen, en per slot van rekening knoopt hij zeer intieme betrekkingen aan met een beruchte misdadigster, Bianca Kirilef, bijgenaamd het « Meisje met de Blauwe Ogen ». Vanaf dat ogenblik valt hij hoe

langer hoe dieper, en neemt ook zijn geheimzinnig dubbelleven een aanvang. Hij blijft het huis van Kaldrup bezoeken en als men hem rustig in zijn jonggezellenwoning waant, trekt hij er bij nacht en ontij op uit, en bereidt inbraken, ontvoeringen, en dergelijke fraaie zaken voor. Niemand van de bende kent hem persoonlijk, behalve die vrouw, met wie hij een minnehandel heeft aangeknoopt, maar iedereen vreest hem alsof hij de baarlijke duivel in persoon was. En het hoogtepunt wordt bereikt, als hij tenslotte zijn eigen verloofde doet ontvoeren, en van haar vader een losprijs van een miljoen dollar eist.

— Je verhaalt het daar even kort als duidelijk, Charles, zei Raffles goedkeurend, want zo is het werkelijk gegaan. Ik zal daarin echter geen reden zien, plotseling de strijd tegen de bende te staken, als er nog niet méér was geschied. Moet ik je dàar dan aan herinneren? Het is nog geen drie dagen geleden sedert ik het juwelenkistje van Sigrid Kaldrup plunderde.

Brand keek hem een ogenblik vorschend aan en zei toen zachtjes:

— Dus daarom?

Raffles kwam met een ruk uit zijn stoel overeind, wierp met een driftig gebaar zijn sigaret weg, en zei met een stem die even trilde:

— Waarom anders? Je noemt je mijn enige vriend, en ik moet je dat nog uitleggen? Besef je dan niet, wat het zeggen wil, de vrouw te bestellen die vrouwen in je heeft gesteld, en die op je hulp rekent om haar te beschermen tegen de listen en lagen van een troep moordzuchtige schurken? Wist je niet, dat ze mij vriendschap toedroeg?

— Ik wist heel goed, Edward, dat het meer was dan vriendschap, zei Brand, op dezelfde zachte toon. Sigrid Kaldrup hield dol veel van je.

— Het is goed, dat je in de verleden tijd praat, Charles, riep Raffles uit. Want dat is nu voorbij. Sven Borne zal genezen, hij is juist vanochtend uit het ziekenhuis naar zijn eigen woning overgebracht, en zijn zuster, een verpleegster en zijn bedienden zullen het overige wel doen.

— Het spreekt van zelf dat Sigrid, diep gegriefd door zijn verontachtzaming, haar liefde voor hem heeft voelen bekoelen en dat zij meer vriendschap is gaan opvatten voor de man, die haar heeft bijgestaan, toen haar leven gevaar liep. Haar leven en haar eer. Maar nu Borne de oude weer zal worden, nu zal zij zich ook weer tot hem wenden, gedeeltelijk gedreven door medelijden.

— Om het voorgoed uit te maken, antwoordde Raffles kortaf.

— Ik kreeg de indruk, dat haar vader vreesde, dat haar vriendschap voor mij, voor een man die buiten de wet staat, een vogelvrij verklaarde, een paria, noodlottige gevolgen zou kunnen hebben. Ik zei hem, dat hij die vrees ter zijde kon stellen, en door haar te bestellen, meende ik de beste wijze te hebben gevonden, iedere band tussen ons voor goed te verbreken.

Raffles was weer gaan zitten, en staarde uit het raam met een uitdrukking op zijn gelaat, die Brand er nog maar zelden op gezien had. Het was een mengeling van smart en zelfbespotting.

Hij trad op Raffles toe, legde hem de hand op de schouder, en zei op ontroerende toon:

— Ik geloof dat ik het nu beter ga begrijpen. Het kwam dus niet alleen van ... h  r kant. Dan heb je het wel erg diep moeten voelen, Edward.

Raffles zat even in gebukte houding neer, het voorhoofd in de hand steunend, en zei toen, als sprak hij tot zichzelf:

— Zij is, geloof ik, de enige vrouw geweest, die ik ooit werkelijk heb liefgehad. Er zijn er geweest, voor wie ik vriendschap gevoelde, hoogachting, een enkele maal hartstocht, maar Sigrid Kaldrup verenigde in zichzelf alle goede eigenschappen, die ik steeds in een vrouw heb bewonderd, zonder ze ooit in een en dezelfde persoon aan te treffen.

— Maar als dat zo is, Edward, terwijl je wist dat zij jou ook liefhad, waarom dan niet een einde gemaakt aan je avontuurlijk leven, en rust en vrede gezocht aan haar zijde?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord,

maar schudde langzaam het hoofd, de blik nog altijd naar de vloer gewend.

— Het kon niet. Ik wist dat zij ja gezegd zou hebben als ik haar gevraagd had, en toch mocht ik van die wetenschap geen misbruik maken. Haar liefde was samengesteld uit spijtigheid jegens een ander, uit behoefte aan romantiek, uit dankbaarheid, wellicht ook uit een weinig bewondering en vriendschap, en toch, wie weet wat er nog gebeurd zou zijn, als niet op die noodlottige avond, toen ik haar zou gaan bestelen, toen ik door een toeval de Moloch ontdekte in het huis van haar vader, alles als een zeepbel uiteenbarstte. Je herinnert je wel wat er geschiedde. Ik beluisterde een gesprek tussen Sigrid en Sven Borne. Zij twistten met elkander, en zij gaf hem zijn woord terug. Ik hoorde zijn lach, dezelfde lach, die ik onder andere omstandigheden uit de mond van de Moloch had gehoord, en eindelijk wist ik, hoe ongelooflijk het ook klonk, dat ik de bendeaanvoerder ontdekt had. Ik sloeg hem neer, hij viel met het hoofd op de koperen rand van een palmkuip in de serre, waar dat gesprek plaats had, tijdens de soiree in het huis van haar vader, ik zelf wilde hem verbinden, ik vond het abces, en ik begreep de samenhang. Alles wat raadselachtig had geschieden in het leven van de jonge Zweed, dat zo plotseling veranderd was, werd opgehelderd door die enkele woekering van een tumor in de hersenen, niet groter dan een erwten en die ik met gemak een uur later kon verwijderen.

— En met dat abces, Edward, heb je tegelijkertijd je hart uitgesneden, zei Brand zachtjes. Je hebt hem genezen, en hij zal weer de oude worden.

— Daarmee wil je toch niet zeggen dat ik anders had moeten handelen, riep Raffles uit, opnieuw opspringend. Was het soms al niet mijn plicht die ongelukkige te redden? Ik begreep toen reeds, wat de gevolgen moesten zijn van die genezing, maar wie zou onder die omstandigheden een seconde hebben durven aarzelen?

Geruime tijd bleef het stil in het vertrek.

Brand had de zoveelste sigaret opgestoken, en liep heen en weer, terwijl hij blijkbaar met moeite zijn ontroering verborg.

Toen hij weer voor Raffles stil stond, keek hij hem ernstig aan, en zei:

— Ik geloof dat ik nu je wens begrijp, om te vertrekken, Edward. Maar nu ben ik het, die zegt: Het is plicht om te blijven. Ja, zelfs nu meer dan ooit. Want al is nu de Moloch van het toneel verdwenen, door genezing van Sven Borne, de bende van het « Kwade Oog » bestaat, helaas, nog, en jij zelf zult wel niet zo naïef zijn, te geloven, dat zij thans iedere poging zal staken, om een van de beide Kaldrups of zo mogelijk beiden in haar macht krijgen. Het prestige van de bende heeft in de laatste maanden een geduchte knauw gekregen, en het is voor haar van het grootste belang, dat geheel New York voor haar blijft sidderen. Er is echter nog méér. Al hebben wij het zo geheim mogelijk trachten te houden, op de een of andere wijze is die vreemde geschiedenis van Sven Borne toch tot de bladen doorgedrongen, die er zich onmiddelijk op geworpen hebben, als een tijger op zijn prooi, en er vele kolommen aan gewijd hebben. Het is nu dus alom bekend, wie de Moloch was, en de kans is zelfs heel groot, dat de rechtbank er zich nog mee zal bemoeien, al zou geen enkele rechter Borne durven veroordelen om iets, waaraan hij part noch deel heeft gehad, als je het goed beschouwt en dat daarenboven uiterst moeilijk te bewijzen zal zijn, daar geen enkel lid van de bende, de Moloch anders heeft gezien dan zodanig vermomd met een hoofdkap, dat hij volkomen onkenbaar was, allen, op een na, en die ene is Bianca Kirilef. Zij zit op het ogenblik achter slot en grendel.

— Wat bedoel je met dat alles, Charles?

— Alleen dit, dat je aanwezigheid hier meer dan ooit vereist wordt. Want niet alleen is Sven Borne nog ernstig ziek, en loopt Sigrid Kaldrup gevaar, maar als ik behoorde tot de Kapiteins van de Bende, dan zou mijn eerste werk zijn, te beletten, dat de Moloch, die na-

tuurlijk alle geheimen kent, daar hij zelf de aanvoerder was, ze wereldkundig zal maken, nu hij genezen is, en daardoor het genootschap van het « Kwade Oog » zulk een zware slag zal toebrengen, dat het zich misschien er nimmer meer van herstelt.

— Beste Charles, je hebt het mis. Ik acht het zeer onwaarschijnlijk, hoewel niet geheel en al onmogelijk, dat Sven Borne zich ook maar het geringste herinnert van alles wat er gedurende de laatste zes maanden, na zijn val van het paard, met hem is voorgevallen.

— Dat is jouw mening, Edward, maar dat weten de leden van de bende niet. Die moeten wel blijven vrezen, dat Borne een boekje over hen zal open doen, en dat er klappen zullen vallen, zodra hij begint te spreken. De geneesheren hebben zelve nog niet kunnen verklaren of hij zich nog iets zal herinneren uit de tijd, toen hij de bende aanvoerde, zonder zich ooit zelf te vertonen, en... zij zullen het zekere voor het onzekere willen nemen.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Niet anders, dan dat die gezellige kerels zullen pogen, hem voor altijd het zwijgen op te leggen.

Weer bleef het even stil. Brand merkte aan de gezichtsuitdrukking van Raffles, dat dit argument niet zonder uitwerking op hem was gebleven. Deze was voor het raam gaan staan, en keek nu naar beneden, naar het gekrioel van de menigte in Park Avenue, waar het op dat ogenblik bijzonder druk was, want juist liepen de reusachtige kantoorgebouwen leeg, en een stroom van duizenden klerken, typistes en beambten, gudste uit de brede deuren, zoals een bijenzwerm de korf verlaat.

De kamers van de beide vrienden bevonden zich op de achtste verdieping, en al die duizenden, gehaaste personen leken reeds op die hoogte niet groter

dan poppen, waartussen door de auto's, bussen en taxi's als stukjes speelgoed heenschoven.

Maar eensklaps wendde Raffles het hoofd om naar de deur, en luisterde scherp toe.

Over de brede gang draafde een van die krantenjongens, die elk hotel in- en uitlopen, zodra er iets bizonders is gebeurd, en hij hoorde hem iets schreeuwen, dat aanstonds zijn aandacht trok.

Hij liep snel naar de deur, trok ze open, en floot de krantenjongen, die dadelijk op zijn schreden terugkeerde.

Hij kocht een nummer van de New York Times, gaf de jongen een geldstuk, en keek haastig het blad in.

— Wat zoek je? vroeg Brand nieuwsgierig.

Raffles gaf geen antwoord.

Hij scheen met grote aandacht iets te lezen, en zijn gelaat stond ernstig, toen hij na enige ogenblikken het blad liet zakken.

Toen zei hij laconiek:

— Ik ben van plan veranderd, amice. Als je het goed vindt, zullen wij nog niet naar Londen terugkeren, maar hier blijven.

— Zo mag ik het horen, riep Brand verheugd uit. De strijd tegen de bende is nog niet volstreden, en wij zijn dus verplicht op onze post te blijven. Maar mag ik weten, wat je zo plotseling van inzicht heeft doen veranderen?

— Dat zal ik je zeggen. Ik hoorde de krantenjongen iets roepen, dat van vrij groot belang is, en dat mijn aanwezigheid hier noodzakelijk maakt, zolang Sven Borne niet zelf genoegzaam hersteld is om het meisje te beschermen, dat zijn vrouw moet worden. In de afgelopen nacht is Bianca Kirilef met behulp van medeplichtigen uit de gevangenis ontsnapt, en tot dusverre heeft de politie geen spoor van haar weten te ontdekken.

HOOFDSTUK II

EEN BEZOEK

Die namiddag omstreeks vier uur, lag Sven Borne dromerig in zijn groot, witgelakt ledikant in zijn vrij eenvoudige slaapkamer, en keek naar de zoldering, denkende aan allerlei dingen, die hem blijkbaar zeer aangenaam bezighielden, want er speelde een zwakke glimlach om zijn nog bleke lippen.

Hij had een verband om het hoofd, dat bijna de gehele schedel bedekte, en zijn handen lagen op het dek en plukten doelloos aan het helder witte laken.

Plotseling keek hij verschrikt terzijde, want eensklaps klonk naast hem een stem, die op de natuurlijkste toon van de wereld zei:

— Het is niet goed, mijnheer Borne, dat u zo geheel alleen blijft liggen, ik zou liever zien, dat er steeds iemand bij u in de kamer was, uw oude buttler, die u reeds als knaap heeft gekend, uw zuster, of de verpleegster.

De zieke had zeer verbaasd toegekeerd, en keek nu met open mond naar de bezoeker, een man van rijzige lichaamsbouw, met een keurig vierkant gesneden baard naar de Franse mode, diep zwart van kleur, evenals het kleine koket opgestreken kneveltje. Hij had een fijnbesneden olijfkleurig gelaat, dichte, zwarte wenkbrauwen, en hij droeg een bril zonder montuur.

Hoewel ook het hoofdhaar nog heel zwart was, vertoonde zijn schedel toch reeds een grote, kale plek, die er op scheen te wijzen, dat de kleur van zijn haar niet uitsluitend aan de natuur toe te schrijven was.

Hij was uiterst elegant gekleed, een tikje verwijfd zelfs, en hij stond daar niet ver van de deur, met zijn glimmende hoge hoed in de hand.

— Mag men weten, mijnheer... stotterde Borne verwonderd.

— Gij wilt zeker weten, wie ik ben? viel de bezoeker hem glimlachend in de

rede. Dat zal ik u aanstonds zeggen.

— Maar voor de drommel, hoe zijt gij hier binnengekomen?

— Dat is, als ik het eens zo noemen mag, een beroepsgeheim, waarde heer, antwoordde de bezoeker met dezelfde hoffelijke glimlach.

— Heeft niemand u tegengehouden? Ik mag eigenlijk nog geen bezoekers ontvangen.

— Men houdt mij niet zo gemakkelijk tegen, mijnheer Borne. Waar ik binnen wil gaan, daar ga ik ook binnen, dat is zo mijn gewoonte.

— Maar wat wilt gij eigenlijk van mij? Ik ken u volstrekt niet.

— Gij kent mij integendeel heel goed, dat zal u spoedig genoeg blijken. En wat ik van u wil? Ik kom u waarschuwen, niets anders.

— Mij waarschuwen? Waarvoor dan? Dreigt mij een gevaar?

— Een zeer groot gevaar, moet gij vrezen, mijnheer Borne. Gij zult mij moeten veroorloven, al ware het slechts een kwartier, met u te spreken, en wel onder vier ogen, want wat wij elkaar te zeggen hebben, moet onder ons blijven.

Borne zette grote ogen op, en deed blijkbaar de grootste moeite, zich zijn bezoeker te herinneren, zonder dat hij daarin kon slagen.

Maar de ander, die blijkbaar deze poging wel gezien had, trad haastig naar het bed toe, en zei, terwijl hij de pols van de zieke greep:

— Span uw hersens vooral niet te veel in. Gij zult dadelijk tevreden gesteld worden. De pols is gelukkig zeer rustig, en gij zult wel een kleine schok kunnen verduren, denk ik.

De zwartgebaarde heer liet de pols weer los, sloop zonder enig geluid te maken naar de gangdeur, opende ze met een snelle beweging, en keek naar bui-

ten.

Hij sloot de deur weer, en verrichtte hetzelfde bij een tussendeur, die naar een werkkamer bleek te voeren.

Toen hij ook deze weer gesloten had, scheen hij pas gerustgesteld te zijn.

Hij legde rustig hoed en wandelstok op een kleine tafel, en zei onder het uittrekken van zijn handschoenen, heel zacht, en terwijl hij de zieke glimlachend bleef aanzien:

— Gij moet mij deze voorzorgsmaatregelen niet kwalijk nemen, mijnheer Borne. Ziet gij, er wordt meer op mij gelet, dan mij wel aangenaam is, en ik moet wat voorzichtig zijn. Dat gaat zover, dat ik wel verplicht ben, mij te vermommen en onkenbaar te maken, zelfs voor hen, die ik onder mijn vrienden meen te mogen rangschikken, al zouden zij misschien zelve tegen die promotie enig bezwaar maken. Ik ben John Raffles.

Borne wilde zich een weinig oprichten, om de ander verstomd van verbazing aan te zien, maar Raffles hief met een waarschuwend gebaar zijn hand op en zei snel:

— Beweeg u niet te veel. Hoe minder gij uw hoofd van plaats doet veranderen, hoe beter het voor u is, en hoe spoediger gij zult herstellen. Ik ben Raffles, en ik ben hier gekomen, niet alleen om u te waarschuwen, maar ook om u enige inlichtingen te vragen, die van grote waarde voor mij zijn, tenminste dat hoop ik, want het is nog volstrekt niet zeker, dat gij ze mij wel zult kunnen geven. Laten wij maar met het onaangenaamste deel beginnen, als gij het goedvindt.

— Maar waarvoor wilt gij mij waarschuwen? vroeg Borne verwonderd, neem mij niet kwalijk dat ik die vraag herhaal.

— Ik kom u waarschuwen tegen... Bianca Kirilef.

Raffles had bij het noemen van die naam Borne strak aangekeken.

Maar zijn scherp oog onthulde hem aanstonds, dat die naam de gewonde volstrekt niets zei.

Het was dus al dadelijk duidelijk, dat men, zoals Raffles ook wel vermoed had,

de zieke iedere lezing van enig dagblad ten strengste verboden had.

Maar nog iets anders was even duidelijk. Raffles wist, dat Sigrid Kaldrup reeds een paar maal in gezelschap van haar vader een bezoek aan de zieke had gebracht. En ook zij had dus de naam van het « Meisje met de Blauwe Ogen » niet genoemd.

Dit was de eerste teleurstelling voor Raffles, want in zijn binnenste had hij gehoopt, dat juist het noemen van die naam herinneringen zou wekken in de hersens van de gewonde, die voor hem van nut zouden zijn in de ongelijke strijd tegen de bende.

Toen Borne hem slechts verwonderd bleef aanzien, zonder een woord te spreken, hernam Raffles:

— Die naam zegt u dus niets?

— Niet het minste. Voor zover ik weet, hoor ik die naam vandaag voor het eerst. Wat is dat voor een vrouw? Waarom is zij mij vijandig gezind?

Alvorens te antwoorden trad Raffles dicht voor het bed, en beschouwde de zieke nogmaals met de grootste aandacht.

De ogen stonden tamelijk helder, en het was duidelijk dat de jongeman het volledig gebruik van al zijn geestvermogens had herwonnen, en dat hij alleen nog maar een weinig zwak was, door het geleden bloedverlies en de gevolgen van de operatie, die Raffles op hem had toegepast, en die zulke wonderbaarlijke onvoorziene gevolgen had gehad. Hij besloot het te wagen, en de jonge man op de hoogte te brengen van al die zaken, die hem wel bijzonder vreemd moesten voorkomen.

Eenmaal zou het toch moeten geschieden, en Raffles achtte het beter, dat hij de man zou zijn, die de zaak op zich nam, Borne in te lichten.

Trouwens het ongeduld dat de zieke blijkbaar aan de dag legde, moest bevredigd worden, want zijn toestand veroorloofde niet, hem te laten nadenken en zoeken naar een oplossing.

Voor alle dingen was het dus beter, hem op de hoogte te brengen.

Raffles trok een stoel naar zich toe, ging naast het bed zitten, en boog zich

zover voorover, dat hij, fluisterend sprekend, door de patiënt kon worden verstaan.

— Hebt gij u wel eens afgevraagd, waaraan uw verwonding eigenlijk te danken is? begon hij, Borne strak aanzijnde.

— Men heeft mij gezegd, dat ik een zware val heb gedaan, maar ik kan u verzekeren, dat ik mij daarvan niet het allergeeringste herinner.

— Dat is niet zo verwonderlijk. Gij zijt inderdaad gevallen, in de serre van het huis van uw aanstaande schoonvader, mijnheer Kaldrup.

— Maar hoe is zo iets mogelijk, riep Borne verwonderd uit. Hoe kwam het dat ik viel?

— Heel eenvoudig, ik gaf u een slag, die u deed vallen, antwoordde Raffles rustig.

— Gij? riep Borne ten hoogste verbaasd en op een toon van ongeloof uit. Dat zult gij toch zeker niet menen?

— Ik meen het in volle ernst, ik sloeg u neer, omdat gij het verdiende. Neen, pieker er maar niet over, ik zal u aanstonds tevreden stellen, en uw vragen voorkomen. Ik moest wel zo tegen u optreden, want ik zag u aan voor de Moloch.

Borne richtte het hoofd een weinig op om Raffles beter te kunnen aanzien, en vroeg toen langzaam:

— Voor de aanvoerder van de Bende? Voor die geheimzinnige misdadiger, die maanden lang vruchteloos werd gezocht, en tegen wie gij een strijd hadt aangeboden, die hopeloos leek?

— Ja.

— En hoe kwaamt gij wel op dat onzinnige denkbeeld?

— Het was volstrekt niet zo onzinnig als gij wel denkt, antwoordde Raffles langzaam. En nu zult gij u op iets heel merkwaardigs moeten voorbereiden Sven Borne, op iets fantastisch, dat oorspronkelijk ontsproot aan het brein van een romanschrijver: ik hield u voor de Moloch, omdat u dat ook inderdaad een half jaar geweest zijt...

Het gelaat van Borne kleurde zich een ogenblik donkerrood, en zijn trekken kregen een toornige uitdrukking.

— Niemand beter dan ik, sir, weet wat gij gedaan hebt voor het meisje, dat ik liefheb boven alles ter wereld, maar ik kan niet toelaten dat gij op die wijze de spot met mij drijft; dat zou ik zelfs van mijn beste vrienden niet kunnen dulden.

— En daaronder mag ik mij natuurlijk niet rekenen, merkte Raffles ironisch op, dat is zeer begrijpelijk. Maar laat ik u dan zeggen, mijnheer Borne dat spot mij verre is. Een half jaar geleden zijt gij van uw paard gevallen tijdens een jacht, herinnert gij u dat?

— Ik herinner het mij, al is het dan flauw.

— Gij hebt een inwendige wonde opgedaan, behalve wat uitwendige builen en schrammen, en — binnen de hersenen vormde zich een abces, dat steeds groeide, steeds meer drukking uitoefende — en dat in die hersenen een verandering heeft teweeggebracht, waarvan gij zelf niet het minst beseft kon hebben.

Het was alsof Borne, die nu zeer bleek was geworden, de spreker de woorden met geweld uit de mond wilde trekken. Hij staarde Raffles angstig aan, vrezend voor wat er zou komen, en toch niet in staat, te geloven aan dat wonderbaarlijke, afschuwelijke.

Raffles had zijn pols gegrepen, overtuigde zich, dat die niet al te snel klopte en ging toen voort, de ander als het ware met zijn blik tot kalmte dwingend:

— Ik zal kort zijn. Gij zijt van Sven Borne, die gij waart, overgegaan in een geheel ander individu, dat in alles zijn tegendeel was, een schurk zonder het minste geweten, begaafd met buitengewone schranderheid, en ...die de leider is geworden van de Bende van het « Kwade Oog ».

Borne liet zich in de kussens terugvallen en stamelde ontdaan:

— Ik kan het niet geloven... het is te verschrikkelijk. Bestaan dergelijke dingen dan?

— Zij komen voor, Sven Borne, maar gelukkig heel zeldzaam, antwoordde Raffles ernstig. Uw geval was al heel merkwaardig, en men zou heel ver moeten teruggaan in de medische geschiedenis om een soortgelijk geval van persoons-

verdubbeling te kunnen aanwijzen. Maar het feit staat vast; daaraan valt niet te twijfelen. Ik kan u echter verzekeren, dat er geen rechter ter wereld te vinden is, die u zou durven veroordelen, welke misdaad gij ook zoudt hebben bedreven, en het onderzoek heeft, gelukkig, tot dusverre althans reeds aan de dag gebracht, dat gij zelf geen bloedige misdaden hebt gepleegd. Alles geschiedde op uw aanwijzing, zonder dat gij daar zelf in de ware betekenis enig aandeel aan had. Sven Borne wist er niets van, alleen de Moloch handelde en in uw lichaam had zich als het ware een vreemde geest gedrongen, die u overheerste, en in dat lichaam als een meester optrad.

Borne lag een ogenblik doodstil met gesloten ogen, toen vroeg hij nauwelijks hoorbaar:

— Weet zij het, weet Sigrid het?

— Ja, antwoordde Raffles bijna even zacht.

— Dat was onvermijdelijk. Zij was er bij toen dat voorval in de serre plaats greep. Zij gaf u toen uw woord terug, want gij zult zelf wel begrijpen, dat gij zeer veranderd waart, en niet in uw voordeel. En nu kom ik aan het ergste. Sigrid Kaldrup hoorde van uw losbandig leven, en tenslotte kwam het uit, dat de vrouw die ik zoëven noemde... uw minnares was.

— Ja, dat is het ergste, zei Borne zonder de ogen op te slaan, ik wist wel dat dit nu zou komen. Wat moet zij geleden hebben, mijn arm meisje. Ik zal een heel leven nodig hebben, om het weer goed te maken. Wat was dat voor een vrouw? Hoe had ik haar leren kennen?

— Zij was een beruchte hotelrat, die reeds door heel Europa gezworven heeft en onder meer betrokken was bij de opzienbarende diamanten diefstal in het Hotel des Anglais te Caïro. Zij is een helleveeg, maar buitengewoon mooi, en daarom in dubbele zin gevaarlijk.

— Is zij... gearresteerd? vroeg Borne toonloos.

— Geweest. Men heeft haar opgesloten. In de afgelopen nacht wist zij uit de gevangenis te ontsnappen. En daar-

om juist ben ik gekomen om u in te lichten.

— Haat die vrouw mij nu?

— Dat is mij onbekend. Het is best mogelijk van niet. Maar het zou mij niets verwonderen, als zij pogde zich met u in verbinding te stellen.

— Met welk doel?

— Om zich zekerheid te verschaffen. Zij zal willen weten, waar zij aan toe is. Uw geval is zorgvuldig geheim gehouden voor de buitenwereld, maar dat gold voor haar natuurlijk niet, want zij was de enige van de bende, die de Moloch van aangezicht tot aangezicht gezien had. Zij moest natuurlijk vrezen, dat gij geheimen zult verraden, nu gij weer zijt teruggekeerd tot uw vroegere staat.

— Hoe kan ik iets verraden, nu ik zelf niets weet? riep Borne uit.

— Maar dat is haar immers onbekend. Zij tast in het duister, en zij zal juist klaarheid willen scheppen. Zij moet weten hoe zij tegenover u staat.

Borne wreef zich even met de hand over het voorhoofd, en het was duidelijk dat hij zich inspande, om de verwarde toestand zo goed mogelijk te begrijpen.

Toen zei hij, Raffles doordringend aanziende:

— Die vrouw zal het toch niet wagen, hier tot mij door te dringen?

— In ieder geval zal zij heel wat risico durven lopen om zich zekerheid te verschaffen, antwoordde Raffles hem. Er staat voor haar heel wat op het spel. Zij weet volstrekt niet of gij u iets herinnert, ja, zij weet zelfs niets van alles wat er gebeurd is, na uw val in de serre, en misschien hoopt zij wel, in u dezelfde aanvoerder weer aan te treffen, daar zij misschien in de mening verkeert, dat gij alleen maar ernstig ziek zijt geworden. Hoe het ook zij, zij zal er alles op wagen om met u te kunnen spreken.

— Maar nu gij dit weet, zult gij de politie waarschuwen en het beletten? vroeg Borne, terwijl hij Raffles aandachtig aankeek.

Deze was opgestaan, keek een ogenblik glimlachend op de gewonde neer, en antwoordde toen:

— Eigenlijk had ik iets anders bedacht. Ik zou er niet veel bij winnen als de politie die vrouw zonder meer arresteerde. Zij kan mij van veel nut zijn, als zij voorlopig op vrije voeten blijft. Gij hebt immers toch wel eens gehoord van het loodsvijsje, dat voor de haai uitzwemt, en het monster als het ware de weg wijst naar de buit? Welnu, op dezelfde wijze hoop ik van de diensten van Bianca Kirilef gebruik te maken, buiten haar eigen weten natuurlijk, al zou ik mijzelf niet graag met een haai vergelijken, want weet het wel, nog altijd bestaat de Bende van het Kwade Oog en wij mogen ons niet in slaap laten wiegen. Want bij die heren

geldt het ook: « de Moloch is dood, leve de Moloch » en nu verlaat ik u, al zal het niet voor lange tijd zijn, want gij hebt nu zeker rust nodig.

— Dat zou ik menen, zei Borne met een flauwe glimlach. Ik heb heel wat te verwerken, dat verzeker ik u. Het klinkt mij nog altijd als een fantastisch verhaal in de oren, en ik kan nog volstrekt niet wennen aan het denkbeeld dat ik, Sven Borne, de verloofde van Sigrid Kaldrup, zes maanden lang in de huid heb gestoken van een gevaarlijke bandiet, zonder het zelf te weten, en dat die bandiet plotseling weer van het toneel is verdwenen, slechts een ledige ruimte achter zich latende.

Hoofdstuk III

HET WAAGSTUK VAN BIANCA KIRILEF

Het was dezelfde nacht omstreeks één uur, toen een lenige gedaante met de behendigheid van een kat, klauterde over de tamelijk hoge muur, die voor een deel de tuin omgaf, behorende bij het grote huis, waar Sven Borne zijn kamers had.

Het was Bianca Kirilef.

Zoals zij menigmaal deed bij ondernemingen van dezelfde aard, had zij haar vrouwenkleding afgelegd, en zich gestoken in mannengewaad. Zij droeg een goedzittend chauffeursuniform, met geheel lederen beenkappen, en een platte pet op het hoofd.

Het prachtige, lange haar, dat zij nooit had willen afknippen, was weggestopt onder een voortreffelijk gemaakte pruik van sluk, rosblond haar.

Zij was boven op de muur geklommen door middel van een kort laddertje, dat zij nu behendig met de punt van haar voet naar zich toe trok, zodra zij boven zat.

Zij wierp het voorwerp in de zachte aarde van een bloembed, en sprong toen zelf van de muur.

Het was duidelijk te merken, dat zij de omgeving uitstekend kende en hier meermalen was geweest, want zij aarzelde geen ogenblik, maar liep over de grasrand van een der smalle grintpaden, en bereikte na enkele ogenblikken de achterkant van het grote huis. Daar stond ze een ogenblik ingespannen te luisteren, en pas toen zij volstrekt niets hoorde dat haar kon verontrusten, haalde zij een koperen sleutel uit haar zak, van een eigenaardige vorm, stak die in het slot van de achterdeur, en opende deze zonder enig geluid te maken.

Zij trad binnen en deed de deur weer heel voorzichtig achter zich dicht. En nu bleek opnieuw hoe goed zij het huis moest kennen, want ofschoon het in de gang, waar zij stond, stikdonker was, vond zij niettemin binnen enkele seconden het begin van de achtertrap, die naar boven voerde, en die gewoonlijk alleen door de bedienden gebruikt werd.

Toen zij op de eerste verdieping van het huis stond, luisterde zij, stak haar hand in de zak, haalde er een kleine browning uit, overtuigde zich dat het

wapen geladen was, liet het weer wegglijden, en mompelde bij zichzelf:

— Het is wel niet waarschijnlijk dat ik je zal nodig hebben, maar men kan toch nooit weten. En nu zullen wij eens zien wat deze kleine nachtelijke tocht ons oplevert. Binnen een paar ogenblikken zal ik weten, of hetgeen Williams mij vertelde, een sprookje is of de waarheid. Ik kan het nog altijd niet geloven.

Zij beklom nog een trap, luisterde, kwam tot de slotsom dat alles in huis doodstil was, en ging nog altijd op de tast een tamelijk brede gang in, tot zij stilstond voor een hoge, gebeeldhouwde deur.

Zij bukte zich, bracht het oog voor het sleutelgat, en bleef zo enige ogenblikken naar binnen turen. Zij keek in een slechts matig verlicht vertrek, alleen maar verhelderd door het zwakke schijnsel van een nachtlampje, en in het midden waarvan de verpleegster gezeten was in een gemakkelijke leunstoel.

De nurse was zeker vermoeid, en sloop, het hoofd een weinig terzijde geneigd, en nu en dan in haar slaap zacht mompelend.

Reeds daaruit bleek dat de toestand van de patiënt aanzienlijk verbeterd moest zijn.

De voortdurende nabijheid van de verpleegster was blijkbaar niet meer nodig.

Bianca kon een klein stukje zien van de tussendeur, die naar de slaapkamer voerde van Borne, maar het was haar onmogelijk, waar te nemen of die deur open of dicht was. Zij omvatte heel voorzichtig de kruk van de deur, die zich, zoals zij trouwens wel verwacht had, heel gemakkelijk liet openen.

Zij bleef een ogenblik bij de deur staan, na ze weer te hebben gesloten, met de kolf van haar browning in de vuist geklemd en op alles voorbereid.

De verpleegster was blijkbaar zeer vermoeid en sloop rustig door.

Voor een ogenblik speelde een wrang glimlachje om de mooie lippen van de zogenaamde chauffeur.

De browning nog steeds omklemd houdend, nam zij met de linkerhand een

kleine flacon van groen, geslepen kristal uit de zak, trad vlak naast de stoel waarin de verpleegster sloop, nam de stop van de flacon, en hield het flesje een ogenblik met afgewend gelaat onder de neus van de slapende vrouw.

De uitwerking van de bedwelmende stof liet zich bijna onmiddellijk gevoelen.

Het hoofd van de slapende viel nog wat meer terzij, en de arm die op de stoelleuning had gelegen, viel slap langs het lichaam neer, schommelde nog even heen en weer, en bleef toen roerloos hangen.

Bianca deed snel de stop weer op de flacon, en keek een ogenblik neer op de roerloze gedaante van de vrouw, met een glans van zegepraal in de blauwe ogen.

Zij bleef bijna vijf minuten wachten, en toen het leek alsof de ademhaling van de verpleegster had opgehouden, mompelde de indringster zacht voor zich heen:

— Het is een uitstekend middel, en het heeft nog niets van zijn kracht verloren. Dat is ook geen wonder, want Borne heeft het zelf gemaakt.

Zij deed de flacon weer in haar zak, sloop op de punten van haar voeten naar de tussendeur, die op een kier bleek te staan, duwde ze voorzichtig wat verder open, en trad een volkomen donker vertrek binnen.

Zij behoefde geen seconde te zoeken om dadelijk de schakelaar te vinden, en de slaapkamer was helder verlicht.

Even bleef ze oogknippend staan, maar zodra haar ogen aan het heldere licht gewend waren, keek zij naar het grote, witte ledikant van gelakt ijzer, dat in het midden tegen een der kamerwanden geplaatst was.

Daar lag Sven Borne en scheen rustig te slapen.

Hij lag op zijn rug uitgestrekt en het schijnsel van de lamp bestraalde zijn bleek, regelmatig, knap gezicht.

Enige minuten lang bleef zij naar hem kijken, zonder zich te verroeren, en toen kwam zij, stap voor stap naderbij, tot zij voor het bed stil stond, de handen in de zijde gesteund, de browning nog

altijd in de vuist.

Het was alsof zij aan dat stille, witte gelaat met de gesloten ogen het geheim wilde ontrukken, dat achter dat hoge voorhoofd verborgen was, en dat voor haar misschien leven of dood betekende, vrijheid of langdurige, misschien wel levenslange gevangenisstraf.

Sprak die man, zei hij de waarheid, verhaalde hij wat er geschied was, dan was zij verloren, want hij wist dingen, die niemand anders van de bende wist.

Eensklaps kwam de hartstocht weer boven, die zij steeds gekoesterd had voor deze man, die zij lange tijd als een halfgod had vereerd en bemind.

Zij boog zich behoedzaam over de slappende heen, en kuste hem op de mond.

Bijna onmiddellijk werd Sven Borne wakker.

Hij scheen enige tijd nodig te hebben om zich met de werkelijkheid vertrouwd te maken, richtte zich op een elleboog een weinig op, en keek verbaasd naar de jonge vrouw, die weer een stap was teruggetreden, en nu met een raadselachtige glimlach op hem neerzag.

— Bianca, stamelde hij toen fluisterend, ben jij het? Droom of waak ik?

Er voer een schok van vreugde door de leden van de misdadige vrouw.

Hij had haar dus in ieder geval herkend. Hij wist wie zij was; in zijn geest heerste geen duisternis.

— Ik ben het, zei zij, zich opnieuw over hem heenbuigend. Ik ben zo blij dat je mij herkend hebt, Sven. Ben je niet verwonderd mij te zien?

— Meer dan verwonderd. Hoe ben je hier binnengekomen?

— Maar vergeet je dan helemaal, dat ik de sleutel van de achterdeur nog heb? zei Bianca verwonderd.

— Ik heb heel wat vergeten, antwoordde Borne op vage toon, terwijl hij zich over het voorhoofd streek.

Even vertoonde zich een rimpel in het gladde voorhoofd van Bianca Kirilef, toen zij hernam:

— Ik hoop dat dat niet met alle dingen het geval is, Sven. Er is veel wat je mijnentwege kunt vergeten. Maar niet de hoofdzak.

— En wat is dat? vroeg Borne glimlachend.

— Dat wij bij elkaar horen, en dat geen dood of duivel ons van elkander kan scheiden.

Borne scheen de opmerking niet eens gehoord te hebben, want hij liet zijn blikken dwalen over haar gestalte, en ging weer voort:

— Wat betekent die maskerade eigenlijk? Wat kom je hier doen? Hoe ben je binnengekomen? Wat moet die browning eigenlijk?

— Heel wat vragen opeens, lieve jongen, antwoordde de vrouw. Ik ben gister nacht met de hulp van Williams uit het hotel De Houten Lepel ontsnapt, en je begrijpt dat toen mijn eerste werk was, mij te vermommen. Vind je me niet chic in dit pakje? O zo. Wat ik van je wil, dat zul je straks wel horen. Ik ben hier binnengekomen, zoals ik altijd binnenkwam, en die browning, wel, ik hoop en verwacht dat die helemaal geen dienst zal hoeven te doen.

Borne keek haar een ogenblik onderzoekend aan, en schrok van de uitdrukking van koele vastberadenheid en meedogenloze wreedheid, die hij in haar ogen las, die nu de glans hadden van hard staal.

— Maar de verpleegster, mompelde hij.

— Die slaapt, naar ik hoop, de slaap des rechtvaardigen, antwoordde Bianca. Je eigen gemaakt middeltje heeft nog niets van zijn kracht verloren, en ik had er nog een kleine voorraad van. Die kwam mij zoëven goed te pas. En nu zullen wij eens praten.

— Waarover? En waarom kon je niet wachten tot ik weer helemaal beter ben?

— Omdat ik een beetje gehaast ben, lieverd. Je moet weten dat mij vreemde dingen ter ore zijn gekomen, die ik opgehelder wil zien.

— Wat voor dingen?

— Luister maar eens. Herinner je je wat er is voorgevallen in de serre van het huis Kaldrup?

— Slechts ten dele.

— Het doet er ook niet veel toe. Het voornaamste daarbij is, dat Williams, die wij als bediende in het huis van

Kaldrup geplaatst wisten te krijgen, argwaan opvatte, toen hij, met Raffles samen, jou naar de sofa moest dragen. Williams heeft uitstekende oren, prachtig geschikt om aan de deuren te luisteren. Nu, Williams heeft dan ook geluisterd.

— En... wat vernam hij?

— Ja, daar ben jij natuurlijk nieuwsgierig naar. Dat kan ik mij best voorstellen. Hij vernam, wat eigenlijk altijd geheim had moeten blijven, dat jij de Moloch waart. En hij vernam uit de mond van Raffles, die een soort dokter schijnt te zijn, dat die val een heel ander mens van je zou maken. Je zou braaf worden, en fatsoenlijk en netjes, weet ik al niet wat voor nonsens. Je begrijpt wel dat ik van die mededeling van Williams erg geschrokken ben.

— Geschrokken? Waarom?

— Wat een vraag. Begrijp je dan niet wat het voor mij zou beduiden, als Williams de waarheid sprak? Kijk mij eens goed in de ogen, Sven Borne. Ben je werkelijk nog, die je altijd bent? Ben je nog onze aanvoerder? Ben je de man, die mijn geheimen kent, en van wie ik zielsveel houd?

Zij was opnieuw op hem toegetreden, had hem bij het hoofd een weinig opgetild, en keek hem diep in de ogen.

Wat zij daar las, scheen haar maar half tevreden te stellen.

Zij kwam langzaam weer overeind, met een vreemde blik in haar ogen, en terwijl haar wenkbrauwen heel even zich fronsten. Zij sprak afgemeten:

— Het is zonderling, ik herken die uitdrukking van je ogen niet. Het is alsof het de ogen van een ander zijn. Van iemand, die ik nooit gekend heb. Zeg mij eens, Sven, houd je nog van mij?

Ze had zich weer over hem heen gebogen, en scheen het antwoord van zijn lippen te willen lezen. Dat antwoord was even duidelijk als afdoende, ofschoon het niet met woorden werd gegeven, want Borne sloeg zijn armen om haar heen en kustte haar.

Zij bleef even liggen aan zijn borst, maakte zich toen zacht los, richtte zich weer op, en hernam hoofdschuddend:

— Het is heel vreemd, het lijkt me alsof je kussen ook anders zijn dan vroeger. Wat is er dan toch met je geschied, Sven? Is alle kracht uit je gevaren? Zo kuste je mij vroeger nooit, zo lauw en onverschillig.

Borne zette grote ogen op, en zei verwonderd:

— Noem je dat lauw, meisje. Maar zeg mij dan eens, hoe ik je vroeger wel kuste.

— Als je je dat zelf niet herinnert, dan behoeft ik het je ook niet te zeggen, hernam de jonge vrouw wrevelig. Ik blijf er bij dat er iets in je veranderd is, en ik gaf er heel wat voor, als ik wist wat dat zijn kon. Heb je mij helemaal geen opdrachten te geven?

— Opdrachten? herhaalde Borne een beetje onnozel.

— Word je kinds, Sven? Ik bedoel natuurlijk opdrachten voor de jongens. Valt er niets te doen? Kun je niet meer nadenken? Heeft die val je zo aangegrepen, dat je er suf van bent? Je bent toch nog altijd onze Moloch, onze schrandere aanvoerder.

— Dat hoop ik tenminste, antwoordde Borne, over wiens gelaat zich een flauwe blos had gespreid. Maar ik moet je eerlijk bekennen, dat mijn hersens er op het ogenblik niet naar staan, om iets goeds te bedenken. Is er zo'n haast mee?

— Dat moet jij zelf het beste weten, antwoordde de jonge vrouw kortaf.

Zij was op de rand van het ledikant gaan zitten en keek de gewonde strak aan.

Het was alsof zij al haar best deed, tot in het diepste van zijn gedachten te lezen.

Borne sloot een kort ogenblik de ogen, en trok zijn voorhoofd in rimpels. Het ingespannen nadenken veroorzaakte hem blijkbaar een soort lichamelijke pijn.

Hij maakte een kort gebaar van ongeduld, dat zij zo goed van hem kende, en zei toen op gedempte toon:

— Ik zeg je dat ik nu nog geen opdrachten te geven heb. Hoe kan ik iets verzinnen met mijn dooreengesmeten hersens? Gebruik je verstand, Bianca.

Alles zal wel weer in orde komen. Ga nu maar heen, want ik heb rust nodig en als ik vannacht goed geslapen heb, zullen wij verder zien.

— Krijg ik een boodschap? vroeg Bianca hem nog steeds aanzienste. Op de gewone manier?

— Waar zijn je hersens, meisje? Ze hebben mij de telefoon afgenomen, en er is geen sprake van, dat ik je kan opbellen. Je komt eenvoudig terug, want ik weet dat het huis onbewaakt is. Ze hebben het zeker allemaal stil gehouden voor de politie, ik denk vanwege de Kaldrup's.

Bianca was langzaam opgestaan, altijd nog met haar ogen in de zijne, en zei:

— Je spreekt van de Kaldrup's, er is mij gezegd dat die meid al een paar maal hier is geweest om je te bezoeken. Ah, dat schijnt je toch te verschrikken. Ja, al wordt het huis niet door de politie bewaakt, mijn jongens houden er toch altijd een oogje op. En ik dacht nog al, dat ze niets meer van je wilde weten. Hoe zit dat dus?

Borne maakte een beweging als om de schouders op te halen en gaf na enige aarzeling ten antwoord:

— Het is nog precies zoals het vroeger was. Je begrijpt toch zeker wel dat ik er niet veel voor voel zo'n vette kluit in de steek te laten, zolang ik het kan vermijden. Acht miljoen krijgt ze mee, vergeet dat niet.

— Neen, ik vergeet het niet, hernam de vrouw langzaam. Dus je bent nog steeds van plan met haar te trouwen?

Er kwam geen antwoord.

— Je hebt je anders vreemd genoeg tegenover haar gedragen, ging Bianca schamper voort. Je hebt je eigen verloofde laten kidnappen, of tenminste voordeel van die schaking willen trekken. Is dat soms niet zo? En weet zij

het nu of weet zij het niet? Zeg mij de waarheid.

— Ik weet er niets van, antwoordde Borne ontstemd. En ga nu alsjeblieft weg, want je verveelt me. Je maakt er misbruik van dat ik mijn vlerken niet bewegen kan. Maak dat je weg komt, en laat me slapen.

Dit scheen de taal te zijn, waaraan Bianca althans gewend was, want haar trekken helderden voor een ogenblik op, en zij zei, bijna onderworpen:

— Ik zal nu gaan, Sven, maar ik kom terug, en al heel gauw ook. En als het kan overdag, in een of andere vormomming. Geloof je dat ik dat veilig kan doen?

— Ik zeg je dat de politie nog niets weet, zei Borne ongeduldig. En verdwijn nu alsjeblieft, ik heb rust nodig.

Bianca kwam naar hem toe, boog zich weer over hem heen, kuste zijn lippen, keek hem opnieuw lang en enigszins wantrouwend aan, en ging toen naar de deur, hem nog altijd aankijkend.

— Tot ziens, Sven, zei zij zacht. Ik zal aan de jongens zeggen, dat je het goed maakt. Ik kom gauw terug.

Zij ging door de kamer waar de bewusteloze verpleegster zat, nog altijd in dezelfde houding, wierp slechts een vluchtige blik op de vrouw, waarin spot en minachting lag, en stond het volgende ogenblik in de gang.

Met dezelfde katachtige tred begon zij de trap weer af te dalen.

En toen het bijna onhoorbare gerucht van haar voetstappen was weggestorven stond de bewusteloze verpleegster op, opende de deur, die niet het minste gerucht maakte, keek even in de gang, en begon toen op haar beurt zonder enig geluid te maken, de trap af te dalen, achter Bianca Kirilef aan, waarbij ze haar rokken zo hoog optilde, dat de plus-four te zien kwam, en de geruite sportkousen...

HOOFDSTUK IV

BIANCA BERAAMT PLANNEN

Bianca Kirilef verliet het huis juist op dezelfde wijze als zij het was binnengetreden, klom weer over de muur met behulp van het laddertje, liep de zijstraat ten einde, en begon toen met vlugge stappen voort te lopen.

Niet ver evenwel, want nog geen blok verder stond een auto te wachten, één van die oude, gedeukte verfloze taxi's zoals men ze veel ziet in de wereldsteden, die er honderden van verslijten, en waarvan zich aanstonds een donkere gedaante losmaakte, die er tot die tijd als het ware slechts één geheel mee had gevormd.

Het was een kleine man, met een vosengezicht, en met het gelaat als het ware bezaaid met duidelijke zichtbare overblijfselen van pokken.

Hij had dan ook onder zijn makkers de bijnaam verworven van « Putjes ».

Hij trad haastig op de gewaande chauffeur toe, en vroeg heftig trekkend aan zijn sigaret:

— Nu? Hoe is het met hem? Krijgen we hem terug?

— Doe, om te beginnen, die sigaret weg... Ben je dol geworden? Ze kunnen je in deze verlaten straat op een mijl afstand zien. En op je vraag kan ik je nog geen afdoend antwoord geven, omdat ik zelf nog in het onzekere ben. Maar ik heb een gevoel, alsof er iets broeit, alsof er verraad in de lucht zit. Ben je hier op deze plaats gebleven, zoals ik je gezegd had?

— Natuurlijk. Je had mij immers verboden, je na te gaan en te kijken, waar je bleef. Als je de waarheid van me wilt weten, meidief, ik vind je voorzorgen nogal dwaas, want het is natuurlijk allang uitgelekt, door Williams, wie de Moloch geweest is, en het op dit ogenblik nog is.

Bianca keek hem een ogenblik opmerkzaam aan, bij het zwakke licht van

een verre straatlantaarn, en vroeg toen op gedempte toon:

— Weet jij het...?

— Ja, ik weet het, antwoordde de bandiet kalm. En daarom gaf ik me ook zo weinig moeite, je na te gaan en je te bespieden. De Moloch heet Sven Borne. Bijna alle jongens weten dat nu al, want zoiets kun je nu eenmaal niet geheim houden.

— En hebben jullie dan wel eens bedacht wat daar de gevolgen van kunnen zijn? hernam Bianca toornig.

— Neen, juffie, in het denken is Putjes niet sterk, antwoordde de schelm laconiek, zeg jij het dus maar.

— Dat hij onmogelijk onze aanvoerder kan blijven. Binnen een halve week zou de politie hem te pakken hebben. En het is juist altijd het scherpste wapen van de Moloch geweest, dat slechts zeven kapiteins, die onze opperste rechtbank uitmaken, wisten wie onze aanvoerder was. Vroeger ging het nog veel strenger in zijn werk, toen wist letterlijk niemand het, en ditmaal hadden wij die ideale toestand weer bereikt, want ik was de enige die van zijn identiteit op de hoogte was.

— De helft van wat je daar zegt is Grieks voor me, liefje, en je moet nooit zoveel vreemde woorden gebruiken, waar ik bij ben. Maar zoveel snap ik wel, jij vindt dat Borne onze aanvoerder nu niet meer kan blijven. Ik ben van een andere mening. Zolang de politie hem niet te pakken heeft, moesten we hem maar houden, want zo'n knappe kop krijgen we nooit terug. Hij kende alle huizen van de deftige lui, hij wist alle trucs, en zoals hij een mooie kraak voorbereidde, dat was om er je hoedje voor af te nemen.

— Dat kunnen we allemaal aanstonds wel bespreken, hernam de jonge vrouw ongeduldig, wij staan hier al veel te

lang te praten naar mijn zin. Ik zal chaufferen, kom jij maar naast mij zitten. Onderweg zal ik je vertellen hoe het gegaan is.

Reeds zat zij achter het stuurwiel en Putjes wipte met de vlugheid van een kat naast haar, zodat er nu bijna niets te zien was van het kleine kereltje met zijn sluw vossengezicht.

Bianca startte de taxi, en toen begon zij te vertellen.

Putjes viel haar geen enkele maal in de rede, en zei pas, toen zij voor goed zweeg:

— Als ik je goed begrijp, wantrouw je hem?

— Wantrouwen is het woord niet. Ik vind alleen, dat hij niet meer dezelfde is als vroeger. Hij is totaal veranderd, zachter geworden, met een heel andere uitdrukking in zijn ogen, en zijn zonen lijken naar niets. Het is mijn oude Sven niet meer, dat is alles.

Putjes, die een verse sigaret had opgestoken, hield wel vijf minuten zijn mond, want hij dacht verschrikkelijk hard na, en toen pas zei hij, maar nu ook met grote nadruk:

— Dan zou ik jou aanraden, om op je tellen te passen. Daar zit iets achter. Dat vertrouw ik niet. Je zei, geloof ik, dat hij op zijn hersens was gevallen en dat toen de dokter een abdis had gevonden?

— Een abces, stommeling, en het was ook geen dokter, maar het was Raffles.

— Raffles? herhaalde Putjes onnozel. Wat vertel je me dààr nu?

— Maar ezel, daar ben ik mee begonnen. John Raffles is een uitstekend geneesheer en hijzelf was het, die Sven heeft geopereerd.

— Wat? Heeft Raffles hem zijn abdis afgenomen?

— Abces, uil.

— Val niet over een woord. Dat is immers precies hetzelfde. En dan zeg ik je dat we nog méér moeten oppassen. Als Raffles er aan te pas is gekomen, dan houd je je hart vast. En als die Borne zo veranderd is, waarom heeft hij dan zo lief tegen je gedaan? Waarom is hij toen maar niet gaan schreeuwen, en heeft het hele huis op de been ge-

bracht?

— Ik had een browning, antwoordde Bianca, die met gefronste wenkbrauwen voor zich uit zat te staren, terwijl zij de auto met een snelle vaart door de bijna verlaten straten in noordelijke richting joeg.

— Dat is in ieder geval een reden. En toch vertrouw ik het zaakje niet. Als ze dat gewel hebben weggenomen, dan kan hij best beter zijn geworden, zoals Williams zegt.

Bianca gaf geen antwoord, en dacht blijkbaar na.

Pas na geruime tijd, toen Putjes alweer over andere dingen zat na te denken, zei zij kortaf:

— Wij zullen wel zien. In elk geval kan hij ons nu nog geen schade doen, want hij is nog niet hersteld en moet voorlopig nog het bed houden. Dat zal nog wel een week aanhouden, op zijn minst, en denkkelijk nog wel wat langer.

— Ja, hersens genezen zo gauw niet, merkte Putjes wijsgerig op. Daar weet ik van mee te praten. Ik ben als jongen van veertien jaar uit een mast boven op mijn kersepit gevallen, en...

— En dat is zelfs nu nog duidelijk te merken, voltooide Bianca droogjes de zin. We zullen rustig afwachten. En in die tussentijd onze ogen goed open houden. Heeft hij me bedrogen, schuilt hier iets achter, heeft die operatie werkelijk een ander mens van hem gemaakt dan zal hij zich voor ons in acht moeten nemen.

Putjes keek haar eens van terzijde aan, en zei langs zijn neus weg:

— Ik kan wel zien dat je niet veel meer om hem geeft.

Bianca was doodsbлек geworden, en bijna maakte de auto een gevaarlijke slingering, zo trilden haar handen, toen zij hees uitriep:

— Niets meer om hem geven? Ik houd meer van hem dan ooit. Dat is het juist. Ik geloof dat ik alles in de steek zou willen laten voor hem, maar dan zou hij mijn oude Sven Borne moeten zijn. Ik hoor niet tot het soort, dat je kunt « opheffen », en als hij soms in zijn hoofd mocht krijgen om braaf te worden, dan moet hij zijn gang gaan, maar

ik doe niet mee.

— Het is alsof je een boek leest, zei Putjes vol bewondering. Dat is naar mijn hart gesproken. Er zijn er genoeg onder de jongens, die dol op je zijn.

— Jij immers ook, Putjes? vroeg de vrouw spottend.

— Je weet wel dat ik me in kleine stukjes zou laten hakken voor je, kind-lief, antwoordde Putjes eenvoudig. Maar ik heb net zoveel kans bij je, als die ouwe kat met drie poten van mijn kostjuffrouw, want die is nog mooier dan ik. Maar dat belet me toch niet, dat ik een hart heb, en... en nou weet ik niet meer.

— Het is voor jouw doen ook al heel mooi geweest, Putjes, zei Bianca, ondanks zichzelf lachende. Maar ik kan maar van één man tegelijk houden, en tot op dit ogenblik is dat Sven Borne. Maar wee hem, als datgene wat ik vrees en vermoed, waar is. Maar geloof jij zelf aan zulke dingen?

— Wis en waarachtig, antwoordde Putjes vol overtuiging. Ik heb een vriendje gehad, dat tot zijn zestiende jaar op een Zondagsschool ging, en je kon hem de braafheid met lepels van zijn gezicht scheppen. Toen sloeg zijn moeder hem eens op een goede dag met een pook op zijn test, omdat hij zijn les niet kende, en de volgende dag gapte hij de hele boomgaard van zijn buurman leeg. Ik zeg je, dat dat allemaal van die klap kwam. En dat is zo gebleven tot op deze dag.

— Maar misschien geneest hij nog wel, zei Bianca onverschillig, want zij dacht aan andere dingen.

— Neen, dat is zo goed als onmogelijk, zei Putjes hoofdschuddend.

— Waarom?

— Omdat hij morgen naar de elektrische stoel gaat. Hij heeft een oude uitdrager vermoord, omdat die hem zijn fortuin niet wou afstaan, zeven en dertig dollar en nog een paar centen. Ja, het was altijd zo'n rare snuiter. En ik zeg je, hij komt alleen in de stoel vanwege die pook.

Putjes spon dit wijsgerig onderwerp voor zichzelf verder uit, en dat nam zoveel tijd in beslag, en eiste zoveel van

zijn denkvermogen, dat de wagen nog wel een half uur zeer snel voortreed, voor hij eigenlijk tot de luid uitgesproken slotsom kwam:

— Het was veel beter voor die jongen geweest, als zijn moeder maar dadelijk wat harder had doorgeslagen.

Vijf minuten later stopte de auto.

Men kan wel zeggen dat de stad hier eindigde, men was hier in een wijk van Bronx, met tamelijk ver uiteen liggende landhuisjes en villa's, bewoond door goedbetaalde arbeiders, kleinere ambtenaren en ook renteniertjes.

De weg was uitstekend geasfalteerd, aan weerszijden een breed trottoir, en vier rijen nog schrale boompjes.

De landhuisjes leken allemaal op elkaar als twee droppels water, en zij hadden allen een voortuintje, zes of zeven meter in het vierkant, van het trottoir gescheiden door een laag, wit geschilderd houten hekje.

Het was hier zo stil, dat men zich op het platteland kon wanen.

Slechts heel in de verte hoorde men de stap van een eenzame politieagent.

Alle huizen waren reeds in diepe duisternis gedompeld, het was bijna halfdrie in de nacht.

Terwijl hij uit de wagen stapte, vroeg Putjes zacht:

— Wat komen we hier eigenlijk doen?

— Beraadslagen, antwoordde Bianca kortaf.

— Je hebt dus de jongens gewaar-schuwed?

— Dat spreekt vanzelf.

— Van wie is dat huis dan?

— Van Winter. Hij is pas sedert een paar weken lid, maar het is een goeie.

Putjes keek een beetje minachtend naar het eenvoudige landhuisje, en bromde:

— Ik heb liever een rijke baas. Heeft hij whisky?

— Zoveel je maar hebben wilt.

— Vooruit, dan maar naar Winter. Waar moet ik de wagen laten?

— Rijd om het huis heen. Hij heeft een garage. Dat hebben ze hier trouwens bijna allemaal.

— De buurt van de tweede-handjes, zei Putjes met een minachtend ophalen

van zijn neus. Hoe kom je erin?

— Ik heb een sleutel.

— Jij lijkt wel een slotenmaker. Jij loopt met je zakken vol sleutels. Maar één mankeer je er toch nog, en dat is de sleutel van mijn kamer.

Putjes vond zijn grapje zeer geslaagd en lachte er hartelijk om, tot een flinke schop van Bianca, op de juiste plaats toe gebracht, hem tot de werkelijkheid en zijn plicht terug riep. Hij schoof zijn lenig frettenlichaam achter het stuurwiel, en bijna zonder enig gerucht gleeed de wagen een zijweg in, toen een achterweg en vervolgens over een soort erfje tot vlak voor de garage. Hij kon de wagen echter niet naar binnen rijden, want de deur bleek op slot te zijn.

Hij liet de auto dus waar hij was, liep zo vlug hij kon terug, maar hij vond Bianca niet meer, die blijkbaar ongeduldig was geworden, en het huis al was binnengegaan.

De voordeur stond echter op een kier, en hij behoefde haar slechts open te duwen.

Hij sloot ze weer achter zich, en stond in een matig verlichte gang.

Boven in het huis hoorde hij enig gerucht, en hij liep de trap op naar de eerste en enige verdieping, stiet opnieuw een deur open, en stond nu in een goed verlicht, tamelijk groot vertrek, waar vijf mannen en Bianca bijeen waren.

Zij waren allen rondom een ronde tafel gezeten en de jonge vrouw had zeker reeds een en ander medegedeeld aangaande haar ervaringen van die nacht, want de gezichten van alle mannen stonden strak en onheilspellend.

Putjes zag aanstonds dat het twee kapiteins en drie luitenants waren en hij wilde zich alweer bescheiden terugtrekken, toen Bianca tot hem zei:

— Jij kunt er ook wel bijblijven, Putjes. Wij zullen nu maar niet al te veel op het rangverschil letten, want er moeten spijkers met koppen geslagen worden, en jij bent de domste niet.

— Dat zei mijn moeder al tegen me toen ik nog geen week oud was, zei Putjes grijnslachend, en zich naar de tafel begevend.

— Goede avond, kapiteins, of liever gezegd, goede morgen. Wat is er voor nieuws?

— Er is nog geen nieuws, dat denken wij hier te ervaren, antwoordde een man, die hij nog niet gezien had, en die zich een weinig afgezonderd had gehouden.

Dat was de heer des huizes, Winter geheten, die een paar weken geleden tot de Bende van het Kwade Oog was getreden.

Het was een buitengewoon lelijk man, met geweldig grote platvoeten, ongeloflijk sterk ontwikkelde O-benen, ontzaglijke oren, die veraf stonden van een mismaaft hoofd, dat er uitzag, alsof het geruime tijd ergens tussen gekneld had gezeten, en zodoende zijn oorspronkelijke vorm had verloren.

Hij had een gele gelaatskleur, als van een leverlijder, wat hij dan ook inderdaad was.

Putjes placht naderhand zelfs te zeggen, dat alleen die kwaal een man als Winter er toe gebracht kon hebben zich bij de bende aan te sluiten.

Een van de kapiteins was een zwaar gebouwde kerel met een breed gezicht en een stierennek, pikzwart borstelig haar, een korte, brede neus, die een weinig opwipte, en buitengewoon grote, sneeuw witte tanden.

Hij scheen te moeten worden beschouwd als de voorzitter en zijn naam was Bud Daring. Hij had met een knorrig gezicht met een sigarettenkoker zitten spelen, door hem om en om te wintelen op de tafel, maar nu hief hij zijn koolzwarte ogen op, keek langzaam de kring rond, en begon:

— Wat Bianca ons daar gezegd heeft, mannen, dat is een lelijk ding. Net als zij, vertrouw ik het zaakje niet. Zij heeft een fijn gevoel voor zulke veranderingen in een mens, en ik denk dat ze zich niet vergist. Intussen geloof ik dat we niets kunnen doen, voor Borne genezen is. Of hij nu onze vijand of onze vriend is, dat doet er eigenlijk niet veel toe.

— Geen steek. Hij kan ons alleen maar verraden, zoals we reilen en zeilen, merkte Putjes droogjes op.

— Dat geloof ik haast niet, hernam Daring. Ik denk wel, dat hij veranderd of niet veranderd, er de politie het liefst buiten zal houden. Dat is voor alle dingen beter. Als hij met die meid van Kaldrup verloofd is en blijft, dan is het niet alleen voor hem, maar ook voor zijn aanstaande vrouw niet zo plezierig, als die dingen openbaar worden gemaakt.

Bianca was op het horen van deze woorden doodsbлек geworden, en haar stem klonk schel, toen zij uitriep:

— Wacht wat, zij is zijn vrouw nog niet. En ik geloof niet dat ik het zover laat komen, hoe dan ook. Ik heb nog een appeltje met haar te schillen, en met haar vader. En als hij mij verstoot, als hij met dat blonde juffie wil trouwen, laat hij dan maar oppassen, want dan zou ik het wel eens kunnen zijn, die hem bij de politie aangeeft.

— Een prachtige inval, riep Putjes uit, dat is voor ons ook allemaal prettig want dan zal hij als contra-beleefdheid de hele santekraam verklappen, met naam en toenaam, en zoals jullie daar zitten, kuieren jullie allemaal naar Sing Sing voor een jaar of tien, twintig. Aardig vooruitzicht. Daring wierp de spreker een duistere blik toe, en zei:

— Loop niet te hard van stal, Putjes. Zover zijn we nog niet. Hij heeft zijn geheugen misschien verloren, en dat staat voor mijzelf zo goed als vast en dan kan hij ook onmogelijk iets verklappen. Williams, wat denk jij daarvan?

De vraag was gericht tot de man, die als bediende de verradersrol had vervuld in het huis van Kaldrup, en als beloning voor zijn zeer gewichtige inlichtingen, tot de rang van luitenant was bevorderd.

Williams haalde even de schouders op, en antwoordde:

— Ik blijf bij wat ik altijd gezegd heb; hij weet geen steek méer van die zes maanden af, hij is geworden wat hij vroeger was, en we zullen niets meer aan hem hebben, dat kun je van mij op een briefje krijgen.

— Je hoort het, Bianca, hernam de president. Hoe verklaar je nu zijn houding van vannacht? Heb je die browning wel altijd in je hand gehad?

— Neen, op het laatst niet meer.

— En je zat bij hem op de rand van het bed? Dan had hij je ook best kunnen grijpen en vasthouden en om hulp roepen, als hij gewild had. Hoe verklaar je dat hij dat niet deed?

Het bleef lange tijd stil in het vertrek, en men hoorde niets anders dan het suizen van het water in het keteltje, dat bestemd was om de whisky aan te lengen, die reeds klaar stond op een kleine tafel, en waarnaar Putjes reeds verlangende blikken had geworpen.

Eindelijk zei Bianca, die haar handen tot vuisten had gebald, en wier ogen een dreigende uitdrukking hadden gekregen:

— Ik weet òg niet wat ik er van denken moet. Ik was dadelijk enigszins wantrouwend. Hij deed zo vreemd. Maar ik stel voor, rustig af te wachten, tot hij beter zal zijn. Ik geloof niet dat hij ons op dit ogenblik iets kan doen. Maar dat zweer ik je, en jullie mogen het allemaal horen, als hij met die blonde meid trouwt, dan kan hij nog plezier van me belevén. Ik laat mij niet in een hoek dringen.

— Laat het maar wel doen, dan trouw ik met je, riep Putjes opgewekt uit, met een knipoogje, dat zijn mal vossen-gezicht een zó grappige uitdrukking gaf, dat allen begonnen te lachen.

Het gesprek nam een keer, men beschouwde de zaak Borne blijkbaar voorlopig als afgedaan. De fles whisky werd opengetrokken en de bendeleden begonnen te drinken. Een half uur later verlieten Bianca en Putjes het huis van Winter weer, gingen de auto halen en wilden erin stappen, toen Putjes zijn neus ophaalde, rondsuffelde, en zei:

— Wat is dat voor een lucht? Het stinkt naar creoscoot.

— De schutting zal pas geteerd zijn, zei de vrouw onverschillig. Schiet een beetje op, want ik begin slaap te krijgen, en over een kwartier is het dag.

— Wie zal rijden?

— Doe jij het nu maar, en breng me naar huis.

— Niet verder?

— Geen stap, onbeschaamde vlegel. Haast je wat.

Zij zelf ging op de achterbank in de taxi zitten en de teleurgestelde aanbieder schoof zuchtend achter het stuurwiel, reed het erf af, zocht de hoofdweg op, en keerde terug naar New York, met haar duistere geheimen, haar geheimzinnig nachtleven, haar onbestemde gevaren.

Drie kwartier later ongeveer, toen het reeds dag was, stopte de taxi voor een logement in de Bowery.

Bianca was al uitgestapt en wilde na een korte groet binnegaan, toen zij

daarvan werd weerhouden door een korte, nijldige uitroep van Putjes.

— Wat is er? vroeg zij ongeduldig.

— O, het is maar een kleinigheid. Ruik je de creoscoot nog? Nu, ik ook. En weet je hoe dat komt? Kijk maar eens naar het linkerachterwiel, het is dik besmeerd met teer, je kunt het spoor op de weg waarachtig nog zien, en we zijn keurig gevolgd van het huis van Winter tot hier toe, door iemand, die ik maar niet noemen zal.

HOOFDSTUK V

ALS DE LIEFDE IN HAAT VERANDERT...

Een ogenblik stond Bianca onbewe­gelijk, als uit brons gegoten, en staarde het kleine magere mannetje aan, alsof hij een geestverschijning was, die haar de dag van het laatste oordeel had aangekondigd.

En eensklaps kwam zij tot het besef van de werkelijkheid, door zijn grijnzend gelaat en de wijdgeopende mond, die zijn weinige, gele tanden toonde.

Een sissende klank kwam over haar lippen, toen zij op dreigende toon sprak:

— Lach niet, idioot. Is dit om te lachen, begrijp je wat het betekent?

— Ik ben niet erg snugger, maar dit begrijp ik toch wel, antwoordde Putjes droogjes, ik had het dus niet zo ver mis, toen ik achter het huis van Winter zei, dat ik iets verdachts rook.

— Houd je bek, beval de vrouw ruw. Had me dat eerder gezegd. Je rook alleen iets, maar je vond het helemaal niet verdacht. En ik zal je zeggen, wat het betekent: dat mijn vijanden op mijn spoor zijn, en weten waar ik woon.

— En zal dat alles zijn? vroeg Putjes meesmuilend.

Bianca had veel lust, het kleine mannetje met eigen hand te wurgen, maar zij beheerste zich uit alle macht, en antwoordde:

— Ik weet heel goed wat je zeggen wilt. Natuurlijk is er méér. Vanacht ben ik bedrogen, en ze hebben onze auto al moeten volgen, toen wij naar Winter gingen. Het lange wachten hebben zij zich willen besparen en dit eenvoudige middeltje te baat genomen. Ze wisten wel, dat zo vroeg in de ochtend het spoor niet verloren zou gaan. O, mijn onnozelheid, mijn ezelachtigheid.

— Ik zeg niets, zei Putjes en hij diepte een sigaret uit zijn zak op.

— Dat is je ook geraden, hernam Bianca dreigend. Ik wil mijzelf bespotten, maar ik laat niet toe, dat een ander het doet. Zo, dat was dus de truc. Zij hebben vermoed, dat ik kwam en toen dit op touw gezet. Maar dan is die verpleegster ook, dan was dat...

Zij kon de zin niet voltooien, bijna stikkend van zelfvernedering en woede.

Hoe had men haar bij de neus gehad, haar, die er prat op ging, de schranderste vrouw van het Kwade Oog te zijn.

Zij stond een ogenblik na te denken, en poogde zichzelf tot kalmte te dwingen.

Zij begreep maar al te goed, dat er snel opgetreden moest worden.

Wat het doel was van haar vijanden,

dat begreep zij nog niet, maar zij wist, dat er gevaar dreigde. En nog iets anders wist zij. De man, die zij had liefgehad, wiens geheimen zij kende en die ook van de hare op de hoogte was, had een spel met haar gespeeld en er aan medegeholpen, haar een rad voor de ogen te draaien. Wie kon zeggen of er niemand van de tegenpartij het huis van Winter was binnengedrongen, en had afgeluisterd hetgeen daar besproken werd?

Wie weet waren zij allen reeds zo goed als in de handen van de politie.

Maar haar had men laten lopen, zeker in de hoop, dat zij nog wel bij andere adressen zou aangaan en langzamerhand de vijand aldus op het spoor zou brengen van de belangrijkste leden van het misdadigersgenootschap.

Zij lachte hardop, een schrille, schelle lach, die Putjes verschrikt zijn sigaret uit de mond deed nemen, en haar met een schuwe blik aanstaren.

— Dat is dus het spelletje, mompelde Bianca, terwijl er een boosaardige glans in de anders zo zachte, onschuldige ogen kwam.

— Maar het is nog niet uitgespeeld, en ik heb nog een paar goede troeven in handen. Weet je wat ik nu aanstonds doen ga, Putjes?

— Jawel. Als de gesmeerde bliksem naar een station rijden, en de eerste, de beste trein nemen naar Mexico.

— Vluchten? Dan ken je mij slecht. De partij gewonnen geven? Dat nooit. Ik zet alles op een laatste kaart, en zij zullen voor mij sidderen, dat verzeker ik je. Ik zal hun laten zien, wie Bianca Kirilef is.

— Houdt je je plannen geheim? vroeg Putjes op zijn gewone, leuke manier.

— O neen, je mag het gerust weten. Ik wil eerst nagaan, hoe het met de jongens staat, die bij Winter waren. Zijn ze nog op vrije voeten, dan hebben we ons misschien vergist, en betekent dat geteerde wiel niets, maar zijn ze achter slot en grendel, dan moet ik dadelijk aan het werk gaan.

— Wat doe je het eerste?

— Naar Borne gaan.

— Is het je in je hoofd gezlagen?

Daar is natuurlijk de val al kant en klaar voor je opgezet, en ze wachten daar alleen maar tot de muis er binnen wandelt.

— De muis zal wel oppassen, viel de vrouw hem in de rede. Die is niet zo makkelijk te vangen. Bovendien geloof ik niet, dat ze mij zo gauw willen arresteren. Anders hadden zij dat een paar uren geleden al kunnen doen. Ze laten mij juist vrij rondlopen, in de verwachting, dat ik hen wel op het spoor van de anderen zal brengen.

— Dat is ook maar, zolang het duurt.

— Het zal wel lang genoeg duren, om te doen wat ik me heb voorgeno-

men.

— En is het onbescheiden als ik vraag wat dat zal zijn?

Bianca wierp hem een vreemde blik toe, en antwoordde langzaam:

— Dat is heel onbescheiden, Putjes. Jij bent nog niet genoeg in mijn vertrouwen, om je dat nu mee te delen. Je zult het wel zien. Ga jij nu maar weg met de auto, die is natuurlijk toch niet meer te gebruiken. Rijdt hem voor mijn part in de Hudson, of doe er mee wat je wilt.

— En dan?

— Dan kun je naar de duivel lopen.

En met deze hartelijk gemeende opmerking aan het adres van hare beklagenswaardige aanbieder, ging Bianca het logement binnen, één van die inrichtingen, die dag en nacht open blijven, en voorzien zijn van twee of drie noduitgangen, ten behoeve van diegenen onder de gasten, die zich gedwongen zien, onverhoeds te vertrekken, niet wegens brand, maar wegens de politie.

Zij vond de Italiaanse waard achter de toonbank, knikte de man die haar scheen te kennen, zwijsend toe, en liep onmiddellijk op het telefoontoestel toe.

Zij draaide het nummer van Winter. Toen wachtte zij.

Zij wachtte met steeds groeiend ongeduld en toenemende vrees. Maar zij kreeg geen antwoord, verbrak de verbinding, en liet zich aansluiten met Sven Borne.

Zij wist dat zij veel op het spel zette, maar haar wraakzucht deed haar al het

andere terzijde stellen.

Ditmaal kreeg zij verbinding, en zij sprak met de oude buttler, die zeker zoëven pas zijn bed had verlaten.

Zij gaf haar stem een vriendelijke klank, en vroeg:

— Ik hoop toch, dat de verpleegster weer helemaal beter is, goede vriend? Zij is een vriendin van mij. Ik heb toevallig gehoord aan het ziekenhuis, waaraan zij verbonden is, dat zij vannacht ongesteld is geworden.

— Ongesteld? klonk het antwoord verbaasd. Neen, juffrouw, dat moet bepaald op een vergissing berusten. Wacht u eens even, ik zeg niet dat de verpleegster niet ziek kan zijn geworden, maar dan zeker niet in dit huis, want zij is er vannacht helemaal niet geweest.

— Nu, des te beter, dan heeft men mij zeker verkeerd ingelicht, hernam Bianca, die de grootste moeite had, haar stem nog altijd vriendelijk te doen klinken. En maakt mijnheer Borne het goed?

— Voor zover ik weet, ja. Ik ben nog niet naar hem gaan kijken. Gisteravond voelde hij zich heel wel. Wie kan ik zeggen, dat er naar hem gevraagd heeft?

— O, zeg maar... een heel goede vriendin, antwoordde de vrouw met een lief lachje, de hoorn op de haak leggend. Maar als de buttler de duivelachtige uitdrukking op het gelaat van de spreekster had kunnen zien, dan zou hij ervan geschrokken zijn.

Zij stond een ogenblik peinzend op de toonbank geleund, met de kin in de hand, en de Italiaan vroeg:

— Iets niet in orde, bella mia?

— O, het doet er niet toe, antwoordde zij onverschillig, een kleine tegenslag. Zeg mij eens, Pietro, kun jij soms iemand uitsturen met een motorfiets of een wagen?

— Ver?

— Naar het noorden, naar de Bronx, drie kwartier hier vandaan zowat? Je kent het huis van Winter toch?

— Wat wou je daar gedaan hebben?

— Om drie uur vannacht waren daar vijf van onze jongens, kapiteins en luitenanten, ik ben bang dat ze geknipt zijn...

— O, maar dat kan ik gemakkelijker te weten komen, hernam de Italiaan met een brede grijnslach. Ik heb kennis aan een politieagent, die me al die dingen dadelijk vertelt; het kost me tien dollar in de maand, maar je kunt op hem vertrouwen. Wacht maar een ogenblik.

Hij nam zelf de telefoon ter hand, en sprak even in het Italiaans.

Zijn gezicht had een verschrikte uitdrukking, toen hij de hoorn weer neerlegde.

— Van ochtend om drie uur geknipt bij Winter, zei de Italiaan, terwijl hij zich achter het oor krabde.

Bianca stiet een vloek uit, terwijl zij woedend met de vuist op de toonbank sloeg, en vroeg toen hees:

— Heeft één van hen soms doorgeslagen?

— Dat wist mijn vriend zelf niet. We moeten maar hopen van niet.

— Het kan me ook niet schelen, zei zij schouderophalend. Als ik nog maar een volle dag mijn vrijheid houd, dan kan ik doen wat ik te doen heb.

En in zichzelf mompelend, voegde zij er aan toe:

— Alweer vijf van onze beste mannen. Zo dunnen de gelederen, en ik vraag mij af wat er ten slotte van de bende zal overblijven. Geen aanvoerder meer, de knapste kapiteins achter slot en grendel, desorganisatie en verraad. En toch hebben zij mij nog niet. En toch zal ik ons Genootschap er weer bovenop weten te brengen.

Zij raadpleegde haar polshorloge, het was zes uur in de ochtend.

— Ik ga naar mijn kamer, zei zij kortaf. Is het sein in orde, als er soms vuiligheid aan de knikker mocht komen?

— Ben je daar dan bang voor? vroeg de Italiaan verschrikt.

— Ik heb er alle reden toe. Waarschuw me direct, als de politie komt, dan ga ik weg langs een achteruitgang. Weet je zeker, dat ze die nog niet kennen?

— Die kent zelfs mijn vriend, de agent niet, antwoordde de logementhouder grijnslachend. Voor de politieagenten die vinden, moet er nog heel wat

water door de Hudson, en whisky door mijn keel vloeien.

— Ik ga me verkleeden. Houdt een oogje in het zeil. En ik moet over een half uur een van de auto's hebben. Een goede, denk er om.

— Je zult hem hebben, schone dame, zei Pietro met een hoofse buiging. Moet je niet ontbijten?

— Ik kom straks wel wat aan de toonbank eten, zei Bianca, reeds bij de deur staande.

Zij knikte hem nog eens toe, trad naar buiten, liep door de smalle, duistere gang, en ging een trap op, waarvan alle treden kraakten.

Op de eerste verdieping waren een zestal kleine logeerkamers, sober gemeubeld, en in een daarvan trad zij binnen.

Zij sloot zorgvuldig de deur, en ging een ogenblik voor het enige venster staan, dat bijna ondoorzichtbaar was, door het vuil dat er op kleefde, en dat uitzicht gaf op een morsige binnenplaats.

Zij ontsloot een muurkast, die vol kleeren hing, trok haar chauffeurslivrei uit, wierp haar pruik op het smalle ledikant en stond toen een ogenblik in beraad voor de gebarste spiegel, boven de als mahoniehout geveerde wastafel.

— Ja, het moet maar, zei zij zuchtend, er is natuurlijk geen sprake van, dat ze mij daar in mijn gewone gedaante zullen toelaten, en overdag kan ik natuurlijk niet over de muur klimmen en door de tuin gaan.

Zij was voor de wastafel gaan zitten, trok een lade open, en nam daaruit een blikken doos, die een groot aantal zaken bleek te bevatten, nodig om zich te kunnen schminken.

En dit onderdeel van haar beroep bleek het « Meisje met de Blauwe Ogen » uitstekend te verstaan, want langzaam maar zeker ontstond onder haar vaardige vingers het masker van een oude, eerwaardige dame, met een gelaat vol vriendelijke rimpeltjes, en een mond die een weinig inviel.

Want Bianca had zich een heel groot offer getroost, bijna het grootste dat een vrouw kan brengen, een offer aan haar vrouwelijke ijdelheid.

Bianca Kirilef was mooi, maar een kundig tandarts had eens moeten herstellen, wat de al te harde vuist van een van haar vrienden lange jaren tevoren had vernield: vijf kostelijke tanden, die hij in een onaangename bui had uitgeslagen.

Dit was altijd een donkere vlek in het leven van Bianca geweest, en zij had het de ruwe kerel ook goed betaald gezet, die thans, op haar aanwijzing, voor een tijd van twintig jaren in Sing Sing was opgesloten, maar het verlies van de vijf kostelijke tanden was alleen te herstellen geweest door het aanbrengen van valse.

En van die vijf valse tanden ontdeed zij zich thans, en keek meewarig naar de holtten, die ontstaan waren, en aan haar gelaat dadelijk een andere uitdrukking gaven.

— Als het niet dàarvoor was, dan laat ik me villen als ik ooit zo iets zou doen, mompelde zij binnensmonds. Maar ik zal nog wel tot heel andere dingen in staat zijn, en dan is dit maar een kleinigheid.

Zij opende een kartonnen doos, zocht in een aantal pruiken, en koos er toen een uit, van zilvergrijs haar, keurig opemaakt, die zij met de grootste zorgvuldigheid op haar hoofd zette.

Toen kwam het costuum aan de beurt, een vrij ouderwetse japon van zwarte zijde, die zij begon aan te trekken.

En nu had zij het volste recht, zich bewonderend te bekijken in de spiegel, want zij geleek nu waarlijk op een oude, vriendelijke dame, vooral toen zij een van die grote, hoornen brillen op de neus had gezet, waarmede de Amerikaanse dames zich zo vaak mismaken.

Nog een strooien hoedje van een eigenaardig model, een tiental modes terug, en de gedaanteverwisseling was voltrokken.

Zij sloeg zich een cape om van satijn, met een ruche van moiré en die met grote linten kon worden vastgestrikt, haalde met een blauwe stift een paar flauwe strepen over de handrug, die aderen moesten voorstellen, greep een paar zwart garen handschoenen, en toen pas bukte zij zich, trok de onderste

lade open van de wastafel, nam er een sandelhouten doos uit, ontsloot ze, en greep een kleine, spitse en scherp geslepen dolk, met een handvat van ivoor, en een stootplaat van fraai bewerkt zilver, in de vorm van een slang, die eerst een 8 beschreef, en zich dan zelf in de staart beet.

Zij klemde het gevest in de vuist, en met een woedende stoot, waarbij zij al haar kracht aanwendde, plantte zij het scherpe wapen verscheidene duimen diep in het hout van de smalle vensterbank.

Ondanks de schminklaag en de rimpeltjes, had haar gelaat plotseling een dierlijke uitdrukking gekregen. Zij geleek op de wrekende Medusa, of op een godin van het Noodlot.

Niet zonder inspanning rukte zij de dolk weer uit het hout en verborg het wapen zo onder haar kleren, dat zij het snel en gemakkelijk kon grijpen.

Zij wierp nog een blik in de spiegel, plooidde het gelaat tot een beminnelijke glimlach, en ging toen de kamer uit, tevreden over haar werk.

In de gang stond zij een ogenblik stil, en luisterde naar de geruchten, die uit de gelagkamer tot haar opklonken.

Zij meende een ogenblik de barse stemmen van de politieagenten te horen en haar hart klopte luid van woede en schrik, niet omdat zij voor een arrestatie vreesde, want zij zou gemakkelijk langs de geheime uitgang kunnen ontsnappen, als zij dat wilde, maar omdat een arrestatie haar wraakplannen in duigen zou doen vallen.

Zij bleek zich echter vergist te hebben, de stemmen verwijderden zich, de deur naar de straat sloeg dicht, en het werd stil.

Zij ging voorzichtig de trap af, opende de deur van de gelagkamer op een kier, en trad pas binnen, toen zij zag dat deze geheel ledig was, met uitzondering van een oude wegwerker, die in een hoekje stilletjes een kop koffie slurpte, met zijn houweel en zijn spade naast zich, en een paar leeglopers, die ogenschijnlijk de dag van nietsdoen wilden inzetten met het leegdrinken van ettelijke glazen buitengewoon slechte

brandewijn.

Zij trad naar de toonbank en fluisterde de Italiaanse logementhouder toe:

— Niets bijzonders geweest?

De man had enige moeite om haar te herkennen, en stotterde vol bewondering:

— Ben je het waarachtig? Je beste vrienden zouden je niet herkennen. Neen, er is geen wolkje aan de lucht en je kunt gerust langs de voordeur weggaan.

— Heb je voor de auto gezorgd?

— Die staat klaar.

— Wie chauffeert?

— Buck Tower.

— Dat is een goeie, zei Bianca tevreden. Misschien zal ik over een paar uren of vanmiddag, of vannacht, wel heel snel moeten rijden. Wie hoorde ik zoëven praten?

— Arbeiders, die naar hun werk gingen. Wat ben je van plan?

— Waarde Pietro, er zijn dingen die je niet kunt vertellen, zelfs niet aan zulk een goede vriend als jij bent. Wacht maar af, het zal wel in de kranten komen, denk ik.

Zij knikte hem toe en ging naar de deur.

Op enige meters afstand stond een grote, gesloten wagen te wachten, die veranderd kon worden in een open tourmodel.

Achter het stuurwiel zat een nog jonge man in een keurig livrei, en het geheel zag er keurig en deftig uit.

Zij keek door de ruit van het lokaal naar buiten, argwanend, als een konijn dat de omtrek van zijn hol verkent, alvorens zich naar buiten te wagen, en toen zij volstrekt niets verdachts kon bespeuren, opende zij de deur en trad naar buiten.

Zij tastte nog eens naar haar zijden handtas, en was gerustgesteld, toen zij daar de dikte voelde van haar browning.

Zij sloeg nauwelijks acht op de chauffeur, maar zei kortaf, als iemand die gewend is om te bevelen:

— Naar het grote Hoofdkwartier, en vlug wat. Maar wacht nog even, ik val om van de honger.

Zij keerde op haar schreden terug,

liep snel op de toonbank toe, en stopte zwijsend wat belegde broodjes in een papieren zak, die de Italiaan haar had toegestoken.

Toen ging zij weer naar buiten, bijna tegelijkertijd met de oude wegwerker.

De arme stakker mompelde een verontschuldiging, toen zijn vuile kleren even in aanraking kwamen met de keurige mantel van de oude dame, en strompelde weg.

Bianca ging naar de auto, waarvan de chauffeur achter zijn rug om het portier reeds had geopend, stapte in de wagen, en liet zich achterover in de gemakkelijke kussens zakken. Van dat ogenblik af was zij geheel en al de vriendelijke, eerbiedwaardige oude dame, die

zij had voor te stellen.

De groengelakte auto reed weg, en de oude wegwerker stond het voertuig een ogenblik na te kijken.

Toen hij niets meer kon zien van de fraaie wagen, trad hij een kleine drugstore binnen, wierp een dime op de toonbank en ging de telefooncel binnen.

Zijn stem klonk heel anders dan die van een oude werkman, toen hij de volgende weinige woorden in het toestel sprak:

— Ze is bij Pietro gekomen, heeft zich verkleed, en is nu onderweg naar het Hoofdkwartier, Edward. Ze heeft een revolver of een browning in haar tas.

HOOFDSTUK VI

NAAR SING-SING

De groene auto reed in snelle vaart van The Bowery door de morsige straten van China Town en daarna van Park Row naar de Brooklyn Bridge, stak de East River over en stopte ten slotte voor hetzelfde oude pakhuis, verlaten en vervallen, waar eertijds het hoofdkwartier van de Bende van het Kwade Oog gevestigd was.

Bianca Kirilef was bezielde met het vaste voornemen, de man te doden, die haar had bedrogen, en haar dus niet meer liefhad, en die haar zeker aan de politie zou overleveren, zodra hij daar de gelegenheid toe zag en wanneer hij zich tenminste iets herinnerde van zijn leven als de Moloch. Maar de natuur hernam haar rechten en haar wraakgedachten konden niet beletten dat zij honger had; tijdens de rit had zij de hele zak met broodjes leeggegeten, ondertussen voortdurend denkend over de beste wijze, als het kon ook de veiligste, om haar plannen ten uitvoer te brengen.

De auto had stilgehouden vlak tegen het smalle trottoir aan en de oude dame behoefde slechts twee of drie stappen te doen om de verfloze deur te bereiken, die toegang gaf tot het grote pakhuis.

Onderweg had zij de man, die op dat uur in het Hoofdkwartier de wacht hield en die om de vier uur werd afgelost, telefonisch van haar komst in kennis gesteld, en hem last gegeven, dadelijk zoveel van de aanvoerder te ontbieden, als hij telefonisch bereiken kon.

Zij vond dus de deur reeds geopend, en was in het pakhuis verdwenen, voor iemand dit goed en wel had kunnen opmerken, want ook de auto was onmiddellijk weggereden.

Bianca wisselde de onvermijdelijke wachtwoorden met de man die de deur bewaakte, en zette haastig haar weg voort door een reeks gangen, duister en vochtig, waar haar snelle voetstappen hol klonken, grote lokalen met spinwebben in alle hoeken, langs krakende

trappen, en door muf riekende kelders, waarbij zij nu en dan een van haar sleutels moest gebruiken, totdat zij ten slotte stond in een goed gemeubeld, groot vertrek, vijf meters onder de grond, en gebouwd in een oude, voormalige bierkelder, waar zij een tiental mannen aantrof, die vrijwel stilzwijgend bijeen zaten, in een uiterst neerslachtige stemming.

Onder die tien bevond zich ook Putjes, die op de een of andere wijze was te weten gekomen, wat er ging gebeuren, en niet had willen ontbreken bij deze beraadslaging, ofschoon hij eigenlijk niet het recht bezat, daaraan deel te nemen, daar hij nog pas elf maanden en dertien dagen, dus nog geen vol jaar lid van de Bende was.

Onder deze gewichtige omstandigheden zag men dat echter door de vingers, men had waarlijk wel aan andere dingen te denken, dan aan het toepassen van de reglementen volgens de letters van de Wet.

Bianca keek een ogenblik zwijgend rond, liet zich op een stoel neervallen, en begon onmiddellijk.

— Jullie hebben het zeker al gehoord, de jongens zijn vannacht bij Winter geknipt.

— En dat is zijn werk, daar kun je op rekenen, zei een van de mannen, een roodharige reus, op woeste toon. Dat is het werk van Raffles. Je kunt er hem op tien mijlen afstand uit proeven. Zullen we dan nooit van die rotvent verlost raken?

— Later! Later, riep Bianca op een toon van ongeduld. Eerst hebben we andere dingen te doen, die belangrijker zijn. Luister goed naar wat ik jullie zeggen zal.

Zij begon, snel sprekend, telkens ophoudend om een sissende vloek te uiten, het verhaal te doen van hetgeen er de vorige avond en nacht geschied was.

Niemand van al die mannen dacht er ook maar een ogenblik aan, haar in de rede te vallen.

Zij luisterden toe met sombere gezichten en gefronste wenkbrauwen, de ogen vol haat en wraakzucht.

Toen de aanvoerster had uitgesproken

bleef het enige tijd stil. Toen klonk het schrale stemmetje van Putjes:

— Dat ziet er mooi uit. En wat moet er nu gebeuren met de man, die onze aanvoerder is geweest, zonder dat wij het ooit geweten hebben, en die ons nu allen in het verderf kan storten?

— Hij is ten dode opgeschreven, riep Bianca op woeste toon uit, en ik zal degene zijn, die over hem zal rechten.

— Maar, als het nu eens blijkt, dat hij die de Moloch is geweest, alles van die tijd vergeten heeft? vroeg de roodharige op weifelende toon.

— Dat maakt voor mij geen verschil, riep Bianca. Vergeten of niet, hij heeft vannacht komedie gespeeld, natuurlijk op raad van die vervloekte Raffles; hij heeft mij bedrogen, hij moet niets meer van mij hebben, o ik had het dadelijk moeten merken aan de wijze waarop hij mij kuste. En hij zal sterven.

— Maar je hebt geen zekerheid, begon de roodharige man weer. Het zijn allemaal maar vermoedens, ik wil nog maar niet zo grif toegeven, dat hij in het komplot is, dat ons weer vijf van onze beste mannen heeft gekost.

Bianca keek hem minachtend aan, en zei schouderophalend:

— Het is ook moeilijk, jou iets aan je verstand te brengen, Ham. Jij bent een beetje hardleers. Begrijp je dan niet dat Raffles hem gevraagd heeft, bij dat komplot te helpen, en dat er niets van was terechtgekomen, als hij nog de oude was? Geloof je soms dat hij dan geen kans had gezien, dat hele plannetje in duigen te laten vallen? En die zogenaamde verpleegster dan? Hij moet toch ook geweten en goedgevonden hebben, dat zijn eigen verpleegster vannacht werd weggezonden, en een ander haar plaats innam?

Het bleef een ogenblik stil, en allen schenen na te denken over de woorden, die de aanvoerster zoëven gesproken had.

Toen sprak Ham langzaam, zonder zijn stem in het minst te verheffen, als gold het de eenvoudigste zaak van de wereld:

— Dan moet hij eraan geloven. Dan mag hij niet langer blijven leven, hij

zou ons een voor een naar de elektrische stoel sturen, ik heb nooit aan wonderen geloofd, maar nu geloof ik er aan. Ik kan nog niet begrijpen dat hij dezelfde man is, die ons zulke mooie zaakjes aan de hand heeft gedaan. En nu zitten wij weer zonder Moloch ook.

— Ja, dat is het ergste, spotte Putjes. Kunnen jullie er mij niet voor gebruiken? Dan trouw ik met Bianca, en samen...

Bianca wierp hem zulk een vernietigende blik toe, dat het kleine mannetje plotseling ophield met spreken, alsof zijn woorden met een mes waren afgesneden.

Hij schuurde zich verlegen met zijn rug tegen de stoelleuning, en mompelde ontdaan:

— Het was maar een grapje, ik bedoelde er niets kwaads mee, Bianca. Je kijkt mij aan, alsof je mij met huid en haar wil verslinden.

— Dit is niet het ogenblik voor grapjes, Putjes, zei Bianca ijskoud. Het is het ogenblik om te handelen, en niet om dwaasheden te zeggen. Natuurlijk moet er een nieuwe Moloch komen, maar niet voordat wij de oude uit de weg hebben geruimd. Hij is gevaarlijk, hij heeft mij verraden, nu hij genezen is zal hij willen trouwen met die blonde, bloedloze pop. Hij kan ons allen ten verderve brengen, en hij moet sterven.

— En wil jij dat zelf opknappen? vroeg Ham zonder haar aan te kijken.

— Dat wil ik, riep Bianca op woeste toon. Vannacht nog.

— Zonder hem te horen?

— Maak je maar niet ongerust... waarom trek je zijn partij? riep de vrouw toornig uit. Ik zal hem nu gaan bezoeken, in deze vermomming, als een oude dame, een oude vriendin, die veel belang in hem stelt, en ik zal hem zijn geheim wel weten te ontlokken.

— En als hij bekent? Ben je dan voornemens om nu al...? waagde Putjes schuchter op te merken.

— Zo dwaas zal ik niet zijn, ezels, al zal het mij genoeg moeite kosten, mijn dolk in mijn kousenband te houden, antwoordde zij, met krampachtig gebalde vuisten op de tafel slaande. Denk je dat

ik midden op de dag zo iets ga ondernemen, terwijl er nu zeker bewakers in de buurt zijn?

— En denk je die vannacht niet te vinden? vroeg Ham, haar onderzoekend aanziende.

— Dat kan me niet schelen, antwoordde zij kortaf. Als ze er zijn, dan zal ik ze weten onschadelijk te maken.

— Maar veronderstel, dat er detectives in huis zijn?

— Hoe zou dat kunnen? hernam zij stampvoetend, verblekend van wraakzucht en woede bij de gedachte dat haar plan kans zou kunnen lopen te mislukken. Niemand weet toch iets af van mijn voornemens?

— Maar intussen zijn wij vanochtend toch maar gevolgd, of ze weten althans waar je verblijft houdt, merkte Putjes op. Denk aan het geteerde wiel.

Bianca haalde minachtend de schouders op en zei:

— Laten zij het weten. Ik bekommer er mij niet om, want ik ben toch niet voornemens, naar de Italiaan terug te keren. Als het nodig is, zal ik wel naar een van de vrienden gaan, om daar onder te duiken en mannenkieren aan te trekken, want die zijn gemakkelijker voor hetgeen ik te doen heb.

— Mij dunkt dat wij maar in de buurt moesten blijven, zei Ham rustig. Dat loopt nooit goed af, als je het alleen denkt te doen. Wat Putjes daar zegt van die achtervolging, dat ruikt naar verraad. Wie kan zeggen of niemand je hierheen gevolgd is? Weet je zeker, dat niemand afgeluisterd heeft wat je hier besproken hebt met ons?

De vrouw slaakte een kreet van dolle woede, vloog op, en was, sneller dan de gedachte, met een paar sprongen bij de deur, die zij open rukte.

Zij staarde in de duistere voorkelder, en luisterde scherp toe, terwijl de bandieten daarbinnen half van hun stoel waren opgerezen, met de handen aan hun revolvers, verschrikt door de woorden van Ham, en gereed om onmiddellijk in actie te komen.

Vele seconden lang stonden allen in luisterende houding, maar het bleef doodstil, en er viel ook volstrekt niets

verdachts te bespeuren.

Men kon alleen de laatste deurwachter zien, die zich verveelde, en met de handen op de rug heen en weer kuierde.

Deze schildwacht bleef nu verwonderd stilstaan bij het zien van de geopende deur, en het lichtvak, waartegen zich de gedaante van Bianca aftekende, en riep haar uit de verte toe:

— Wat is er aan het handje, Bianca? Is de vergadering al opgeheven?

— Niets bijzonders gezien, Ted? riep zij terug. Alles in orde?

— Wat een vraag. Dacht je dat ik hier dan zo kalm heen en weer liep? Waar ben je bang voor?

— Neen, het is niets, antwoordde zij met een zenuwachtig lachje en sloot de deur weer.

Zij keerde langzaam naar de tafel terug, en begon toen opnieuw, terwijl zij speelde met de dolk, die zij in een onwillekeurig gebaar te voorschijn getrokken had:

— Ze zijn dus zeker mijn spoor bijster. Ik heb ook te goed uitgekeken, voor ik in de auto stapte, en Tower heeft ook goede ogen in het hoofd, reken daar maar op. En wie zou hier kunnen binnendringen, zonder dat we het merken? Allemaal gekheid. Ik blijf dus bij mijn plan, ik ga hem vanmiddag bezoeken, en van de uitslag van dat bezoek zal het afhangen, of Sven Borne morgen de zon weer zal zien opgaan.

Met een vastberaden beweging stak zij de dolk weer weg, en vervolgde:

— Wij hebben elkaar nu niets meer te zeggen. Voor alle zekerheid kunnen vier of vijf van jullie vannacht om half twee bij het huis van Borne komen, om mij, als het nodig is, bij te staan. Ik zal uit een der zijramen, die jullie wel kent, een sein geven, als ik jullie nodig heb. Ik heb de sleutel van de achterdeur nog altijd, en die zal ik op een kier laten staan. Maar ik geloof niet dat jullie je druk hoeft te maken, want hij kan onmogelijk verwachten, dat ik vannacht al weer zal terugkomen en als er soms wéér een verpleegster mocht zijn, die er geen is, dan zal zij daar spijt van hebben. Dat kan ik je verzekeren. Jullie weten dat ik niet van halve

maatregelen houd. Dus vannacht om half twee bij het huis, en niets doen voor ik jullie het sein geef, drie maal snel achter elkaar mijn zaklantaarn aan en uit knippen. Dan komen jullie allemaal door de achterdeur binnen, want dat is het bewijs, dat er te veel dak op het huis is, en dat ik het niet alleen af kan.

— Valt er te gappen? vroeg Putjes langs zijn neus weg.

— Haal voor mijn part het hele huis leeg, antwoordde Bianca schouderophalend. En nu maak ik dat ik wegkom, en ik zou jullie ook aanraden je niet al te veel te vertonen, want de politie is waakzaam.

Met de grootste voorzichtigheid verlieten de bandieten allen het pakhuis, niet tegelijk, maar een voor een, en langs verschillende uitgangen.

Ham was de laatste, die in het gebouw achterbleef.

Toen hij buiten kwam, keek hij zorgvuldig rond, of niemand hem bespiedde, liep een paar honderd meters ver, wenkte daar een auto, die hem scheen te wachten, en vlug kwam aanrijden, en zonder dat hij iets tot de chauffeur zei, stapte hij in de wagen, trok het portier achter zich dicht, en zette de pruik van vuurrood haar af, terwijl hij zich over het voorhoofd wreef met zijn zakdoek, die dadelijk een donkerbruine kleur aannam.

— Dat was een warm werkje, en ik heb het benauwd genoeg gehad onder die beroerde pruik, mompelde hij, met een tevreden grijnslach. Ik geloof dat mylord mij wel een pluimpje zal geven. Ik zal hem heel wat te vertellen hebben.

Ham, de man in de auto, was Henderson, de trouwe reus, en de chauffeur die hem met de grootst mogelijke snelheid naar Raffles voerde, was Charles Brand, die het spoor van Bianca op zulk een schrandere en toch eenvoudige wijze had weten te hervinden.

Het was drie uur in de namiddag, toen er voor het huis van Sven Borne een smaakvolle, elektrische coupé stopte waaruit een vriendelijke oude dame stapte, die wat moeilijk scheen te lopen, en op een stok met ivoren greep

steunde.

Geholpen door de chauffeur stak zij het trottoir over en beklom de stoep. Het huis van Borne was een van die apartment houses, waarvan de grote voordeur de gehele dag openstond, en zij kon dus dadelijk plaatsnemen in de lift, die haar naar de verdieping bracht, waar Borne zijn kamers had.

De verpleegster, een nog heel jong meisje, deed de deur voor haar open, en Bianca zag met de eerste blik, dat dit werkelijk een nurse was, en in ieder geval een heel ander type, dan de zuster die zij had menen te bedwelmen, de nacht tevoren.

Zij had de gehele dag gebruikt om zich op haar rol voor te bereiden, en gaf met een vriendelijk stemmetje de naam op van een oude tante van haar voormalige minnaar, die zij een paar malen gezien had, en op wie zij wel een weinig geleet, met haar witte pruik, ofschoon de schittering van haar ogen haar misschien wel zou kunnen verraden.

Het verpleegstertje glimlachte, liet haar zonder enig bezwaar binnen, en bracht haar door de voorkamer, naar het ziekenvertrek.

Met een enkele oogopslag bemerkte Bianca Kirilef, dat Sven Borne snel in beterschap toenam, en dat het niet lang zou duren, of hij zou geheel genezen zijn.

De kleur begon op zijn wangen terug te komen, dank zij de laatste bloedtransfusie, en zijn ogen stonden helder.

Maar nog iets anders zag de misdadigster.

Zij zag dat de uitdrukking in die ogen heel anders was dan in de tijd, toen zij hem gekend en bemind had, en ook zijn gelaat vertoonde niets meer van die eigenaardige, vreemde gespannenheid, die er al die maanden het kenmerk van was geweest.

Vruchteloos zocht zij naar de ironische, spottende trek om de mond, die zo vaak zijn tanden, schitterend wit en gaaf, ontblootten.

Ja, het was wel zeker een andere Borne, die daar, in de kussens geleund half overeind zat, haar met een vrolijk lach-

je begroette, haar de hand reikte, en haar toeriep:

— Wel, dat is aardig van u, tante Aurelia. Ik verwachtte u eigenlijk al lang, u hebt mij in de laatste tijd wel erg veronachtzaamd. U bent veranderd ook, hoor.

— In mijn nadeel, beste jongen? vroeg Bianca, die langzaam en voorzichtig was gaan zitten op een stoel naast het bed, die het verpleegstertje voor haar had aangeschoven.

— Integendeel. Heel erg in uw voordeel, tantetje lief, antwoordde Borne vrolijk. Uw ogen staan zo helder als van een jong meisje. Hindert het licht u soms? Ik heb het gordijn zo hoog mogelijk laten optrekken, maar als u er last van hebt...

— Wel een klein beetje, antwoordde de gewaande tante, die gretig dit voorwendsel aangreep, om te beletten dat een al te heldere verlichting van haar gelaat haar zou kunnen verraden.

Zonder iets te zeggen, liet de verpleegster de jaloezieën bijna geheel neer en nu heerste er een aangename, halve schemering in het vertrek. Toen verliet het jonge meisje de kamer, en trok zacht de deur achter zich dicht.

— Ja, dat is prettig voor mijn oude ogen, zei Bianca met een zucht van welbehagen.

— Want al glinsteren ze, dat is helaas niet natuurlijk. Ze gaan erg achteruit, en de dokter heeft mij atropine voorgeschreven.

En nu ging het gesprek op een kwijnend toontje over allerlei onbenulligheden, familie zaken, die de bedriegster natuurlijk alle zeer goed kende, en ofschoon zij haar rol uitmuntend speelde, zij popelde van ongeduld om tot de hoofdzaak te komen, de zaak die haar hier had gebracht.

Eindelijk kon zij de vraag stellen, zonder dat het al te zeer zou opvallen, van welker beantwoording het lot van die man zou afhangen.

— En beste jongen, vertel me nu eens, wat zijn je plannen voor de toekomst? Een vriendin moest mij van je ziekte op de hoogte brengen, anders had ik het nog niet geweten. Zul je nu niet

gauw gaan trouwen?

— Over een maand, tante, antwoordde Borne opgewekt. Wij willen het nu niet langer uitstellen, Sigrid en ik.

Ofschoon zijn bezoekster de slag had moeten verwachten, hij kwam toch nog zo hevig en onverwacht aan, dat zij zich nauwelijks kon beheersen, en zij een krampachtige beweging maakte, die haar gehele lichaam deed schokken.

Zij voelde zich verbleken onder de schminklaag, maar gelukkig scheen Borne niets te bemerken, zozeer werd zijn geest blijkbaar beziggehouden door het zalig vooruitzicht, te worden verenigd met het meisje, dat hij liefhad.

Een kort ogenblik kreeg zij de aanvechting, bijna onweerstaanbaar, zich op de jonge man te werpen, en hem met eigen hand te worgen, want zij was zo verstandig geweest, haar eigen inborst kennende, de vlijmscherpe dolk achter te laten in de woning van de vriendin, bij wie zij thans een toevlucht had gezocht.

Het was immers duidelijk, dat zij het huis onmogelijk weer zou kunnen verlaten, na het plegen van de daad.

Borne zou om hulp roepen, misschien nog voor zij hem had kunnen treffen, en alles zou verloren zijn...

Zij wist haar zelfbeheersing met een uiterste krachtsinspanning te herwinnen en haar stem trilde maar even, toen zij zoetsappig zei:

— Dus het staat nu vast?

— Volkomen vast, tantelief. Ik kan u niet alles vertellen, want ik vrees, dat u het maar half zou begrijpen, maar ik ben maandenlang in een ellendige toestand geweest, en dat zonder dat ik het zelf goed wist. Er was al een verkoepling ontstaan tussen Sigrid en mij, erger nog, zij stond op het punt, haar liefde te geven aan een andere man, die het ongetwijfeld meer waard was dan ik, maar alles is nog bijtijds ten goede gekeerd, wij hebben elkaar hervonden, en de huwelijksdag is vastgesteld op vandaag over een maand. En ik reken op u, tante, dat u er bij aanwezig zult zijn.

— Daar kun je stellig op rekenen, mijn jongen, antwoordde Bianca, zich

zelve nauwelijks meester.

Spoedig daarop nam zij afscheid, want zij was niet in staat, zich nog veel langer te beheersen, en zij voelde dat zij binnen enkele ogenblikken zou gaan gillen als een wild dier, haar nagels in het gelaat slaan van de man, die zij zo vurig had liefgehad, en die haar nu verwierp zoals men een paar oude handschoenen wegwerpt, ja, die zich haar bestaan zelfs niet meer scheen te herinneren.

Zij liet hem zelfs niet eens meer aan het woord komen over dat halve jaar, toen hij de Moloch was geweest, want waartoe zou dat dienen? Het feit van zijn aanstaand huwelijk verklaarde immers alles. Hij was weer de oude Borne, en als hij zich de voorvallen uit die tijd van zes maanden ging herinneren, dan was zij verloren.

Buiten gekomen wankelde zij de wachtende coupé binnen, en viel neer op de zachte kussens, ten prooi aan een aanval van razernij, die haar trekken op een haast ongelooflijke wijze misvormde. De chauffeur scheen reeds te weten, waarheen hij haar moest brengen, en een uur later zat zij weer in het kleine, met bonte lappen, goedkope beeldjes en nagemaakte Indische en Chinese wapens versierde vertrek van haar vriendin, een koriste aan een der grote Variété Theaters.

Deze schone in haar onwetendheid, probeerde een gesprek met haar aan te knopen, maar Bianca wees haar met zulk een woest gebaar de deur, dat zij verschrikt het hazenpad had gekozen.

De uren verliepen.

Tegen zeven uur pas legde Bianca haar vermomming als oude dame af, want al die tijd had zij bijna onbewegelijk voor de vierkante tafel gezeten, bedekt met allerlei rommel, verlepte ruike, tijdschriften, potjes en doosjes met toiletmiddelen, steunend met de kin in de handen, en strak voor zich uitstarend alléén maar denkend aan dat, wat er over een maand zou geschieden, en luisiterend naar de inblazingen van de engel der Wrake die al die uren naast haar had gestaan.

Zij rees nu langzaam op, ontdeed zich

voor de spiegel van de schminklaag, die haar onkenbaar had gemaakt, wierp de witte pruik in een hoek, kamde het zijde-achtige blonde haar, bond het toen bijeen in een kleine wrong, en zette zich een pruik op, die het blonde haar volkomen aan het oog onttrok, en haar het uiterlijk gaf van een knappe, jongeman.

Want reeds vroeger had zij zich bij deze vriendin verkleed, en zij vond dan ook in een muurkast het herencostuum, dat haar zo uitstekend paste.

Zij kleedde zich zorgvuldig aan, verliet het huis, liep een paar blokken verder een Italiaans restaurant binnen en dineerde daar geheel alleen.

Zij verkeerde in een toestand van overspanning, die het haar onmogelijk maakte, iemands gezelschap te dulden.

Na het eten vertrok zij direct en liep een variété binnen, zag daar een paar nummers, ging het gebouw weer uit, bezocht een bioscoop, en toen zij ook deze een uur later weer verliet, wist zij ternauwernood wat zij gezien had, zozeer was haar geest vervuld van haar wraakgedachten.

Het was toen elf uur.

Zij keerde naar de woning van haar vriendin terug, waarvan zij een sleutel bezat, betrad het kleine vertrek, waar zij zou kunnen slapen en nam uit de lade van de wascommode de scherp geslepen dolk en de sleutels van Borne's huis, die zij nodig zou hebben.

Zonder iets te zeggen, verliet zij de woning weer, riep, op straat gekomen, een taxi aan, en liet zich tot op een honderdtal meters van het huis brengen van de man, die zij wilde doden.

Zij liep snel voort, bereikte de tuinmuur, klom er overheen, en liep, als iemand die de weg uitstekend kent, naar de achterzijde van het huis.

Zij ontsloot de achterdeur met de koperen sleutel, die de Moloch haar omstreeks een half jaar geleden gegeven had, en klom, zonder enig gedruis te maken, lenig als een kat en even geruisloos, de diensttrap op, stak het portaal over en stond voor dezelfde deur van de zijkamer, die zij de nacht te-

voren betreden had, om er de verpleegster te bedwelmen.

Zij keek door het sleutelgat, en zag in de flauw verlichte kamer de verpleegster rustig slapen op de gemakkelijke fauteuil, en ditmaal was het hetzelfde jonge meisje, dat zij die zelfde dag reeds gezien had.

Zij trad echter het vertrek niet binnen, maar sloop enige schreden verder, en draaide toen heel voorzichtig de kruk om van de deur van Borne's slaapkamer.

Een wilde vreugde deed haar hart sneller kloppen, toen zij bemerkte dat de deur niet op slot was.

Hij scheen zich dus wel heel veilig te gevoelen.

Zij trad het vertrek binnen, dat alleen maar door een nachtlamp verlicht was, en sloop als een tijger op het bed toe, terwijl zij onder het lopen de dolk uit haar kousenband trok.

Zij klemde het heft stevig in haar vuist, overtuigde zich even hoe Borne lag, die daar op zijn rug lag te slumeren, zich van geen gevaar bewust, rukte met een snelle beweging, met de linkerhand, het dek terug, en stootte tegelijkertijd toe, met alle kracht, waarover zij beschikte.

Maar een zachte kreet van onderdrukte woede ontsnapte haar...

Zij voelde hoe de punt van het wapen afbrak, en hoe het lemmet schampete op iets hards, dat weerstand bood...

Tegelijkertijd voelde zij haar polsen als in een ijzeren greep omklemmen, de man in het bed, gekleed in een pantalon en met zijn mullen aan, kwam overeind, het werd eensklaps helder licht in de kamer, en toen zei de gewaande zieke rustig:

— Dit zal wel je laatste aanslag zijn geweest, Bianca Kirilef. De truc met de stalen maliënkolder is niet bepaald nieuw, maar heeft toch nog altijd succes naar ik tot mijn genoegen zie. Je dacht hier Sven Borne te vinden, en je vindt John Raffles.

Bianca slaakte een dierlijk gebrul van woede, en trachtte vruchteloos zich los te rukken.

— Kom maar binnen, hereu, vervolg-

de de heldere stem van Raffles. U ziet dat mijn prognose juist was. En mijn helpers lichten mij altijd goed in.

Vijf krachtige agenten van politie, aangevoerd door een inspecteur, kwamen om Bianca heenstaan, en het volgende ogenblik was zij geboeid.

Zij trachtte Raffles in het gelaat te spuwen, bijna waanzinnig van woede en vernedering, en men voerde haar weg,

terwijl zij de liederlijkste vloeken uitbraakte...

Tien minuten later waren haar vijf helpers geknipt, die binnenshuis waren gelokt door het sein met de lantaarn, uit een der zijramen gegeven.

En nog geen veertien dagen daarna werden Bianca Kirilef en haar medeplichtigen veroordeeld tot gevangenisstraffen van tien tot twintig jaren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

DE DUBBELGANGER

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266